

ס פ ר

דָּרְךָ אֶמְוֹנָה

מכבוד רגאון דהסידר המקובל האלקי איש אשר רוח אלקים בו וקדוש יאמר לו
רביינו מאיר בן נבאו וללה'ה
בעל המחבר ספר עבודה הקודש וספר חולעת יעקב

לו אַרְשָׁא

בחפות ר' מאיר יהיאל האלטער ני' רחוב שמאלע טיללע ני' 1
שנת דרכ אמונה בחדרתי לפ"ק

דרך אמונה

פירוש עשר ספריות על דרך שאילה ותשובה

עטפס בקיי. והוא אומר שהכל מקרה הוא הולכים עמו בקרי הוא שנאמר והלכיהם עמי בקרי. והלכתי עטפס בחמת קרי וגויי כלומר לכל אחד ואחד טורדין לו כמדתו באותו חפץ ובאותו דרך שהוא מתקיים בו.

(ב) אם ישאל שואל מי יכרתני להאטין בא"מ: תשובה. דע כי כל הנראות והנתיפות בהורror הלב מוגבל (כל מוגבל יש לו סוף וככל שיש לו סוף אין שהוא) אם בן מה שאינו מוגבל קרוין אין סוף והוא הדשה נמרה באחדות השלמה שאין בה שינוי. ואם הוא מוגבל אין חוץ ממנה. ולפי שהוא מעהלה ומעתלים הוא עיקר כל נסתר ונגלי. ולפי שהוא נעלם הוא אורש האמונה והוא שורש הדמי. ועל זה נאמר שבחות טבלי אשר לא ימצא האדם את המעשה אשר עשה האלים בראש. ועד לdeath לא יוכל למציא. ועל זה ההור הבתוב פן יש בכם איש או אשה או משפטה או שבת וכו'. ובתיב והתברך בלבבך לאמר שלם יהיה לי כי בשירות לבך אלך כל' באין סוף יומשך ממנה כח לעצמו שלא מכתו של שם. ולפי שהוא כופר בשם נאבר בו ומהה ד' את שמו כדי למזרד לו במרתו. והאטין בשם יות' יאמין כי יש לעולם טנהון והאטין באין סוף ואני נאtin כי יש לעולם טנהון אך אמר כי העולם השפל מקרה הוא שנאמר בו אם תלכו עמי בקרי. ובתיב והלבתי אף אני

הספריות
(ג) ואם יוסיף השואל לשאול באוי וה הכרה הכריה כי יש שם ספורות כי רצוני לטרר כי אין שם ריק אין סוף לבב ? תשובה. אין סוף הוא שלמות בלי חסרון ואית שיש לו כח כל' נבול ואין לו כח בנבול אתה מחר שלוותו. ואית שהגביל הנמצא ממנה תחולת היה העולם הוא שהוא חסר מלשלמותו חסרת הבהה שהוא ממנה. ולפי שאין לך חסר שלמותו יש לנו לטרר בהכרח שיש לו כח בנבול מבלי נבול. והנמצא ממנה תחולת הם

תשובה. כבר הורעתיך שאין סוף שלט טבלי חטרון והפעול המתחילה להמציא ספנו תחלה ראי לחיות שלט ולבר היה כה האzielות ראי לחיות תחלה לכל הבריאה כי כה האzielות הוא עיקר הבריאה לבריאת הנבראים שאם לא היה כה האיזי' בין דבר לדבר. וא"ה כי הוא בלבד כיון בבריאת עולם טבלי הספריות. יש להסביר שנותlein במנז' ואינו חסר הiar היהינו מוכדים שען השליטה הבא מאין סוף והואר היה כה הספריות ראי לקבול ולהשபיע לכל היצרים טבלי שתהפר כי כל בראה בשנותein טמונה התהמעת ותתחרר. והספי' מאחר שם הפעול המתחילה להמציא מא"ט תחלה ראי הוא להזוה כהם שלט מבלי חטרון ע"פ שם משפיעים לכל היצרים טבני שקבלת מא"ט :

(*) וועל זה יוסיף השואל לשאול הייך נובל לומר כי הוא אוד וומספער עשר המתארדים בו כי בוה נשמר אמתית לבניינו ולא נשמר מאמר פיטן :

תשובה. כבר הורעתיך כי האחד יסיד הרבים ואין כה מתחדש בהם אלא ממנה והוא יתר מהם וככל אחד מהם יתר על חברו שלטתו ממנה ובזה וזה א"ב הרראשון דוא כה בולם וכלה בולם אינס (אלא) בח ראשון, ע"פ שהראשון כה בולם שאן בפרט אלא מה שבכלל והמשל על זה האש והשלבתה והוקים והגונון שהר אחד ואע"פ שם משתנים וזה טוה בהחלה בכל קורות :

(**) ואם יוסיף השואל לשאול אחריו אשר בררת כי יש ספריות וזה עשרה וכן לא נבראות אלא נאצלות וומספער כה אחד עתה השיבני לטמה אתם שיעור תנובל ונשות :

תשובה. כבר הורעתיך כי אין סוף הוא שלמות בלי חטרון ויש לו כה בגבול מבלי גבול והגבול הנאצל ממנה הטעניל לכל מזויים הם הספריות שיש להם בח לעועל בהשלטה ובחרון. ואלו לא המזיא להם גבול לא היו טבירים שהיה לו בח להמציא גבול. וכדי להעיר שאין

חוין

הספריות שום כה השלים וככ הבהיר כשהם מקבלים טהשע הבא מהשליטה הם כה שלם ובධנו השפע מזו יש בהם כח חפר לכך יש בהם כח לעועל בהשלטה ובחרון. והשלומות והחרון הם הדברים המכדילים בין דראן הנבראים לבין ביראן. וא"ה כי הוא בלבד כיון הדוחה והביבה בטקיה וכל דבר הבא במקורה אין לו סדר וגאון ראים כי הנבראים יש להם מדר השמש ביום והירח והכוכבים בלילה ועל סדרם מתקיים ועל סדרם מתחדשים והסדר הזה שהם מתקיים ומתחדשים בו הוא הנקרוא ספריות שהם כה לכל מצוי הנגיד נגיד ספר. ולפי שהיה מציאות הנבראים באמצעות הספריות הם משתנים זה מזה ויש בהם רום ופלול ובינוי. ואע"פ שכולם מעיך אחד והכלanian סוף שאין וחין טבנו :

(*) ואם יוסיף השואל לשאול הנה הכרחת שיש שם ספריות אבל במתה הכריה :

שחם עשרה ושחוא כה אחד : **תשובה.** כבר הורעתיך כי הספריות הם ראש ותחלה לכל הבא בגבול וכל הבא בגבול נגיד עצם ובמקומות שאין עצם בעלי מקום ואין מקום אלא באמצעות העצים ואני לפחות בן של באורך וכן ברחוב וכן בעומק הנה הם ט. ולפי שאין העצם מתקיים כלל מקום ואני המקומות מתקיים אלא בכח העץ אין המספר שלם בעצם ובמקומות בפתחות מעשר ולכך נאמר עשר ולא תשע. עשר ואחד עשר כי כמו שהשלש עולים לט' כך ע"י הרביעי שהוא מקום אל השלש עולה לשיש עשרה אך דינו בעשר לרמו שהמקום מכח העץ והעצם אינם אלא כה אחד : (**) ואם יוסיף השואל לשאול הייך האמר שהספריות נאצלות אני אמר שהו נבראות בשער הנבראים :

דרכן אמונה

ג 5

שנתנה כח איצ'יות בחלוקת הויתם ולכך אין
לפנ' שהיה חדש הרעת אצלו אע"פ שאין :

חו"ץ טנו :

(ט) ואם יוסיף השואל לשאול מהו מהות
תשובה. מחות הספרה שוה לכל דבר
ולכל תמורה שאם לא היה בכך
כח שוה לא היה לכך כל דבר כי מות שהווא
או אין חשק ומה שהוא חזק אין אויר
ולכן יש לדמות מהותם לזמן הנפש שהיא
שהה לכל החפצים ולכל המחשבות הטופשטי'
טמה אע"פ שהם רבים אין עקרים אלא אדר
בדבר ובתemptו ובן חי הנפש והשביל והחן
וחחסר ותרחמים אע"פ שהן יש מאין אין
ישותם גמורה. אך בהתלבש העם ברמיון
יש לנו לדמות הכח הראשון אל האור
המתעלם. וככה שני האור (המתעלם)
הכולל כל גוון וזה האור הוא בעין התבכלה
שהזיא הכליה כל הצבעים ואין בו עין גוון
ידעוע. הכח השלישי אל האור הירוק. הכח
הריביעי אל הלבן. הכח השישי כלול מלון
ואודם. הכח השביעי בה האודם הנוטה
ללבן. הכח השמיני בה הלבן הנטה
לאודם. הכח התשיעי כלול מלון ואודם
ומן האידם הנוטה ללבן ומן הלבן הנטה
לאודם. הכח העשורי כלול מכל גוון :
(ו) ואם יוסיף השואל לשאול מה שם
סדרם. ומקומם :

תשובה. שם הכח הראשון קרי חום מעלה
שהוא מרומם מחקר חיקר. השני
קרי חכמה שהוא תחילת החשתכויות.
השלישי קרי בינה. ועד כאן עילם השבל.
הריביעי קרי חסר. החמישי קרי חד.
השישי קרי תפארת. עד כאן עילם הנפש.
השביעי קרי נצח. השמיני קרי הור.
התשיעי קרי צדק. עד כאן עילם הגוף. והוא סדר
פעולתן. הראשון לבח אלהי. השני לבח
טלאכוטוי. השלישי לבח נבואה. הרביעי
להונדריל חסר אל העליונים. החמישי לדין
בפחד גבורתו. השישי לרוחם על ההתחנות.
בפחד. השביעי לגדר ולוחק נפש העימחת. ובפחד.

השmini

זה טגען המציאות הנובל שהטינגבלים נקרים
כטבלת. ואע"פ שאין נובל לטעה רמו
ההורדור הכרא טא"ס שהוא טהעה ומרעלם
מהתפשט בנובל... יש בנובל לכל הנחפש
בהרהור הלב וכרטמו המחשבה המתפשט
לטעה להמציא ברכור ורהורות לטעה.
וכל הבא בנובל יש לו שיעור ויש לו גשות
כיו' כל שיש נשפה בהרהור הלב קרי נוף ואפי'
הרוח ולפי' הספרות שהם כלל לכל מוגבל
הם שרש. והגבול ההוא מבלי נובל נאצל
ולכך נאמר מדרן עשרה שאין להם סוף.
וחכמי המחקר אמרו כי שכל האדם יש לו
גובל וمدرיך הטנרג אנו רואים כי כל דבר
יש לו גובל ושיעור ומדת :

(ז) ואם יוסיף השואל לשאול עתה יש
להשכני הספרות האילו אימתי
הו. אם תשכני עתה מקרוב לבריאת עולם
הוא א"כ יש להקשות מודיעין בין איצ'יות
ערחה ולא טאו וכי יש חדש הרעת אצל
השלם. ואם תשכני שהם קדמותו א"כ הוא
בשואהו ואם הוא' בהשאה אחת מה הפרש
בניהם :

תשובה. יש מהם טהפט' שהוא בכח בא"ט
קדום צארכם אל הפועל במו הספ"י
הראשונה שהיא שווה לכלום ויש מהם
במושכל שנאצלו טאו כטו הספרה השנייה
שממנה תורה שקדמה לבריאתו של עולם
ויש מהם במונש ויש מהם במושכל במו
הספרות שהם לצורך העולם הזה שנאצלו
עהה קרוב לבריאת העולם. ולפי' שכח זה
בזה ביחסו שתי הספרות הראשונות שהם
כח (אצל) נעלם ומושכל מציאותם טפפיק
אל האחרונות כטו שאטרו רוז'ל והלא במאמר
אחד בול להבראות. ועל מה ששאלת א"כ
הוא בהשוואה. **תשובה** אע"פ שאין להמשיל
משיל לא"ס לקרב הרבר לדעתך המשיל
הדבר לנדר שמוליקין ממנו אלף רבבות
זה מאיר יותר מוה וכולם שיום בהשאות
האור הראשון וכולם מעקר אחד ואין לדמות
זה לוה. ואין לדמות קדריטון לקדריטון כי
היא יותר טהם וכחם [אצל] טמוני טפני
יגרון קדריטון ואין חדש מהתהוש בז אללא

דרך אמונה

אליהם לעשו. והעד המתעד שאין חוץ ממה דרך אומתית הוא אהיה אשר אהיה . והכתוב המudit על זה האמונה אומן כי לשון אומן יש בו כח שווה להשנות דבר וחותמה ולכך נאמר לך רותיה . ופירושו חכמנו סמא דכולא משתווק ואמרנו טין לאחכחה שתיקה , ואמרנו בטעפלא טמך אל תזרוש ובתוכה טמק אל החקיר וכבריב היטופר לו כי אדרבר אם אמר איש כי יכולע . ופי' מה שאין לו סוף היכול בדיבור ובසיפור ואף כי יוביל יוכלי אדם דבר בברבר ומאמר במאמר היובל לסלולו במאטרו :

ועל מה ששאלת באז וזה חכרי שיש שם ספרירות . דע כי אין סוף אין למתר כי יש לו רצון ולא כוונה ולא חפות ולא מחשבה ולא דברו ומעשה . וואע"פ שאין חוץ ממוני . ואין למתר בו שום דבר שהייה מטנו שהוא מוגבל כי כל מוגבל מטהנה . ואין אזלו לא שניין ולא חילוף ולא חחש . ואני רואים מתוך הכתוב שהוא אוינו דרך הגבול כמו ויעל וירד יבא וילך וירבר וכן כל ביזוא בוה . ואית להשנת השבל נאסר כבר ידעת שהשבל יש לו גובל א"כ כל הורכרים הנמצאים בכתוב נאמרים על הגבול אע"פ שהגובל מבלי גובל והגבול היה באדם שם הספרירות וכל סדריו בראשית וסדריו המצוות שרם על סדר הספריות מעירות זה וככל שכן הקרבנות עכבות בהן את קרבני לחמי לאשי ריח נוחות המשטו להזכיר לי במיומו זה יעד שהוא מתקרב מדבר לדוד עד שהוא לך העליין וככל זה לא יתכן בalthי הספריות וסדרם בטורנש ובטיטבע ובוטיעבל כי לשון עלייה וירודה שהוא כדרך הטבע והורת ריח שבבות כי ורוחה ה') את ריח שהיא מדרך הרנס והשנה החכמה שכחוב בו שהוא מדרך השבל כל אלה יש להם גובל ומה שאין לו גובל אין להגינוי ולהטשיilo בבל אלה . וסדר הטעפ"י שהוא גובל מבלי גובל והוא בבראשית הרבה סדר זטנים במו שאמרו רוז"ל והוא ערבית והכתוב הבא לרמות שאין חוץ טמוני אותו דרך הרמו כמו בראשה ברא . כמו אשר ברא לנו

השmini להחלisha ולהחלילאה . התשועי להטשיך בכח כלון פעם לדבר אחד פעם להטורה . העשויו טהה"ד שלטטה שהוא כללה מבחן כלום לדון התחרתנים . וכח נפש האדם נמשך מהם ומכחם על דרך זה . יום מעלה בכח הנפש הנקרת יחידה . והחכמתה בכח הנפש נשפח חיים . והבינה בכח חרונות . והחסדר בכח הנפש . והחדר בכח הנקרת נשמה . וההפרארת בכח הרם . והנצח בכח העם . והחוור בכח הבשר . יסוד עולם בכח הגוף . צדק בכח עור הבשר . ומקים עמידתם לטعلاה כך הוא . רום מעלה טקייף וסיבוב החכמתה והבינה . שהם טובות טהה שלטטה מהם . והחסדר נמשך אל הנצח שהוא מעד ימין . והחדר נמשך אל ההוו שהוא צד השטאל . וההפרארת יסוד עולם באמצעותו . וצדק בוגרן :

(יא) ואם יוסף השואל לשאול כבר הודעתני שטם וטיקום וסדרם והודעתני מכיון שזק הטקbel מבחן כלום עתה הדיעני אם תשובה . דע כי אין אציולה נאצל כי אם להעיר בא"ס ואם לא היה הטקbel טהאות בטקbel והטקביל במקובל וטהור אחד בכח אחד לא היה נבר שניהם כח אחד אך בהאהדים ירע מהם לחת האחות . כי בהאות כח יהיר בnellyי כל שכן שאין להרדה בנסתה . ולכך דבר ודבר טקbel וטתקbel :

(יב) ואם יוסף השואל לשאול אחריו אשר הודעתני מדרך השבל כי הרכרים האלה הם נכונים ובוראים הייש לך ראה מהכתב או מדברי רוז"ל :

תשובה . אני משבר על השאלה הראשונה אשר שאלת . וזה היא מי יברינו להאמין באין סוף . דע כי א"ס לא יוכנס בהרהור וכל שכן בדברו אע"פ שיש לו רומו בכל דבר שאין חוץ טמוני ולכך אין אותה שם ואין מכתב ואין דבר אשר גיבילנו והכתב הבא לרמות שאין חוץ טמוני אותו דרך הרמו כמו בראשה ברא . כמו אשר ברא

הורעהיך כי בעשר' מאטורה גברא העאנט ואטרו והלא במאטיר אחד היה יכול להבראות לפני שבא זה מהו זה הכל מכך ראשון ותא שרמו המכוב והוא באחר ומץ ישיבנו . וכתייב כי אלהי קדרושים הוא למד שזו

קדוש בכל מני קדרות : ועל מה ששאלת אם יש להם שעור נבל וגשומות ות פירוש בתורת בנכאים ובבדרי חכמים . בחורה . בדעתם באליטע ברמותינו . בנכאים . ועל רמות הכסא ונוי . וכתייב דורי צח ואדרום וגנו . בדרכי חכמים . היוציא שעורו של יוצר בראשיה מוכבוח לו שהוא בן העולם הבא ואני עלייה ערביאן ומקצתם לב' ונ' ימים כי' , וכמו שאין לפחות פמיעשה בראשית כה עשר כך אין לפחות פמיעשה מן התורה כה עשר ועל זה נאמר יוכהבו את דבריו הבritis עשרה הדברים . ועל דרך זה נאמר לא אשותו בעבור העשרה . ובפחות מעשר ירע שלא היו ראויין להנין ושתק וועל זה הרוך ונתקשתי בהזק בני ישראל כל דבר שבקדושה לא יהיה בפחות מעשרה : ועל מה ששאלת אם היה הספריות נאצלות ולא נבראות . השובה . דע שיש בכם האצלות בה הוהיה וכלה הבירהה וכלה היירעה וכלה העשיה והאצלות שרש ועקר . ואם הנברא שהוא חסר מן הנazel יש בו כה להאצל כל שכן המatial . וראה לדבר ייאצל מן הרוח אשר עליו לטה הרבר רומה למדריק נר מנדר ולא הי' טsha חסר וכמו שאמרו משה במקום שבעים ואחד . ועוד בתיב ונחת מהודך עליו ודרכו מהודך ולא כל הרוך מלטר שנחת הוד לטsha והדר ליהושע וחקינט . שבאותו הדור אמרו פני משה בפני חחה ומפני יהושע בפני לבנה . וכלה המatial קרי הוד כדכתיב ה' אדונינו מה אדריך שטך בכל הארץ אשר תננה הוד על השטחים . שההדור אין ברכחו חסירה כרבתי הלא אצלך לי ברכה שהברכה אצלות השפע הבא טא'ם :

על מה ששאלת מהותם . השובה . דע מי כל הספריות נקרים בבורן . וכתייב במראה הקשת אשר היה בענן ביום הגשם כן גנו . וכתייב ומראה כבוד ה' כאשר אוכלת גנו . וכתייב וכל הארץ פארץ האירה מכוב� וכתייב כמראה ענן גנו . וכמראה אשليل . וכתייב יירא אליהם גנו . במראות הלילה ופירים

לכן והם נקרים סדרי בראשית . ובארץ עשרה כחיב אליטע ולא סדרים ואמרי נשתנו עליי סדרי בראשית :

ועל מה ששאלת בטה תכricht שהם עשר ושזהו אחד . השובה סדרי בראשית יובייחו שנבראו בעשר מאטורה וכולן באחד כמו שאמרו ר' הל ותלא במאטיר אחד היה יכול להבראות . ואמרי ים ראשן נעשה משבע וחמשת לשאר הימים . ואמרי בראשית רבה במלקט תנאים היה וכלה אחד והופיע בוטנו והמשילו הרבר לאכבר שהוא ורעד ווע בעבת אחת ויצמיה קצת ליום אחד ומצעתם לב' ונ' ימים כי' . וכמו שאין לפחות פמיעשה בראשית כה עשר כך אין לפחות פמיעשה מן התורה כה עשר ועל זה נאמר יוכהבו את דבריו הבritis עשרה הדברים . ועל דרך זה נאמר לא אשותו לא אשותו ירע שלא היו ראויין להנין ושתק וועל זה הרוך ונתקשתי בהזק בני ישראל כל דבר שבקדושה לא יהיה בפחות מעשרה :

על מה ששאלת אם היה הספריות נאצלות ולא נבראות . השובה . דע שיש בכם האצלות בה הוהיה וכלה הבירהה וכלה היירעה וכלה העשיה והאצלות שרש ועקר . ואם הנברא שהוא חסר מן הנazel יש בו כה להאצל כל שכן המatial . וראה לדבר ייאצל מן הרוח אשר עליו לטה הרבר רומה למדריק נר מנדר ולא הי' טsha חסר וכמו שאמרו משה במקום שבעים ואחד .

ועוד בתיב ונחת מהודך עליו ודרכו מהודך ולא כל הרוך מלטר שנחת הוד לטsha והדר ליהושע וחקינט . שבאותו הדור אמרו פני משה בפני חחה ומפני יהושע בפני לבנה . וכלה המatial קרי הוד כדכתיב ה' אדונינו מה אדריך שטך בכל הארץ אשר תננה הוד על השטחים . שההדור אין ברכחו חסירה כרבתי הלא אצלך לי ברכה שהברכה אצלות השפע הבא טא'ם :

על מה ששאלת היאך נבל לומר כי הווא אחד והמספר עשר המpatialים בו בשלחתם קשויה בנחלה . תשובה . בבר

דרך אמונה

כל נפש חיה ≠ מדריך הרין של מטה . מה"ז
 של טעהה קשה ושל מטה רפה :
הפרארית הוא שבתו ב' פ' יסperf צדקתו
 כל הימים הפראריך . וכתי' ראש
 דברך אתה ולכט"צ . וכתי' והחלה כי באמתך
 וכתיב ובחדר עולם רוחתיך . וכתי' וברחתיך
 גודלים אקבעץ . וכתיב ב'ם ההוא יהיה
 צמה' ה' לצבע ולכבוד גני' . וכתיב וחשלך
 אמתה ארזה . וכתיב השילך טשטים ארץ
 הפתארות ישראל . ואמרו כל העוסק בטוראה
 בלבד דומה כתמי שאין לו אלה שנאמר
 ימים רכבים ישבו בני ישראל לא ישרך
 אמת וילא תורה ולא כחן טורה :
נצח הוא שבתו בו עד אנה ה' תשכחני
 נצח . וכתיבנצח ישראל לא ישרך
 ולא ינחם :
הו"ד הוא שבתו בו ולא נתנו עליו הוד
 מלכויות . וכתיב מצפון והב' יאתה על
 אלה נורא הוד . וכתיב והוא ישא הור
 ונצח והור לנרגס נאמר ויש כרובים עצי
 שיטים לפייהם כח נפש העוזה :
יסוד עולם שבבilo קרא עוזרא הסופר יסוד
 המעליה סכבל וועלוי נאמר סוד
 ה' לריאז ובריותו להזרעים . וכתיב אם
 שמע המשמעו בקהל ושמתרם את בריתו .
 וכתיב צמח שמו ומתחתיו יצמח . וכתיב
 זאת אותן הבריות . וכתיב כי אותן היא
 בוני ובניכם :
צד"ק הוא שבתו בו צדק לפני יהלך .
 וכתיב הן לצדק ימלך מלך . וכתיב
 כישמי בקרבו . כמו שפירושו בואה שמות
 ולא עוד אלא שאתם גורמים שאני שומט
 אתשמי בקרבו . וכתיב ותמנת ה' בית
 אין הבטה אלא בשכלו של אדם . וכל דבר
 ודבר רומו בפטוק לך ה' הנורלה והגבורת
 והחפארת והנצח וההור כי כל בשיטים
 ובארץ . לך ה' המטלבנה והטונשא לכל
 לאורש . וכבר פירשנו שם וסדרם :

אכטימ ז' כל קודם שחתטו היו רואים ז' מחיצות
 של אש ולא היו יראים ולא היו מודיעים
 וכשהחתטו אף' פני המטמור לא היו יכולם
 לראייה . וכתיב כי ה' אליה אש אוכלה
 הוא . ועור דרכו רול וראה ועשה בתכניות
 טלמוד שהראה לו ה' אש יוקה . אמר לו
 משה ובוי אלהים אני לעשות באילו אמר
 לו און בעטמ' אתה בססמנר' :

ועל מה שאלה שם פורט ומקומם .
 חשובה . שטס ר'ם מעלה הוא שבתו
 בו שטס לום הארץ לעטף וכתי' טרומטוויך
 נפוץ נוים . וכתיב ראשית חכמה יראת
 ה' . וכתיב וייחי יdio אמונה . וכתי' אורתטיך
 אלהי הפלך . וכתי' כי כה אמר רם ונשא' :
חכמתה הוא שכחו ב'ם חכמה אהותי
 את . וכתיב וא מלא אותו רוח
 אלהים בחכמה ובתבונה וברעתה . וכתיב
 והחכמה פאן חמציא . וכתיב אלהים הבין
 דרכה והוא ידע את טקומה . וכתיב והחכמה
 חיה בעלה . וכתיב תורה חכם מקור
 חיים . וכתיב ראשית חכמה יראת ה' :
בין'ה הוא שכחו בה ונשאת שדי הבנים .
 ואמרו ר'יל כל העוסק בטוראה
 ובנטילות החדרים וכבה לבנה בשבט יששכר
 שנאמר וטבי יישכר יודעי בינה לעתים :
חפ"ד הוא שכחו בי יומם יצוחה ה' חסרו
 ואמרו כל העוסק בטוראה בלילה ה'ב'ה
 סושך עליו חות של חסן שנאמר יומם
 יצוחה ה' חסרו . ואמרו במדרש אסתר
 יוקוקת היהת וחות של חסן משוך . וכתי'
 משוך הסוך לירעיך . וכתיב כי הסוך
 לנגר עני . וכתיב נחיה כחסוך עם זו נאלת :
פח"ד הוא שכחו ופחד יצחק היה לי .
 ועלי' אנו אומרים פחד יצחק עניינו .
 וכתיב נחלה בעך . וכתיב ובנכורותיך
 חרינגי . וזה שכחו ועל הארץ הראך את
 אשו הגודלה והוא שאמרו בין אלהים ובין

ה) היאך נוכל ליטר כי הוא אחד והטספור עשרה התאחדים בו כי כוה נשמר אמתנות לבנו ולא טאמר פינו : ו) אך שיבורר בלי ספק כי יש עשר ספרות ווגם שם נאצלות ולא נבראות והטספור כה אחד. אשאל למה לנו להם נבול וشعוי ונשומות :

ו) הספרות האלה איטמי היה. אם יישיבני כ"ה עתה מקרוב לביראה עולם אם כן יש להקשוט טרווע אצילווע עתה ולא מאו וכי יש חרוש דעת אצל השלים . ואם יישיבני כ"ה שם קדוטות בהקדתו אם כן היה בהשאחו ואם היו בהשואה אחת מה הפריש ביןיהם. ועוד אם כן שהם קדוטות אך ש כך כהן דין ורחמים הרוי לא היה צריך לדון שעדרין לא באו הגבראים :

ח) מהו מהותם :

ט) מה שטס וטוקוט רוזה לופר בונת שטם : י) ברור ונלו שפאה ברכותם כננד טאה הארונים שהם כננד עשר ספרות שככל אחת בלולה ט"י הדרוני איך כל אחת בלולה וכgebנ חלץיך וכח קסת הטספור אשר במתגין ז' ויכבון מליך אל מאור בני ישראל שכן השכינה נהרי נהלי ה指挥部 מטה נובעים וייחן עליך משפט משחת קדושתו עד תרניע ותנווח נפשך וופתחו לך שערי אוריה והיית מזוקן ולא תירא .

שחופcin בה אם כן אין הם טאה .
למען י"י אלהי ישראל שדי מלך עליון די אשרי שכנהיה בכ"ה שאל התבhit לפשעינו ובוכות וזה גינעל שטך וככ"ה מעל כל החכמים והשרים כי הארץ נרי וראה יציר כפיך ורחמנינו בא יית הקודש אותיותך טעשה גלילי אצבעות כ"ה ווכור לי וכות אבותה והם יעלו ליכרין לפני אדוני וגאוני מאור .

תלמיר הגער קשין ובווי עם חורת איש מתפרק בשלוטך יוסף הלוי.

אל רום המועלות . רב פעולות . מעין התכונות . ושםעו הולך בכל המדיניות .

אקרו לשлом טשפּל מגבי . אל טול טעלת הרה שפעת יפעת חכתת וכינת כ"ת . אקוד ואשתוחה אל טול זהר טוהר ואלחוך עperf רגלי כ"ת . ואכבר על בריכים וככ"פ פרושות השטמים יגידיל ישגיא יגביה כסאכ"ח לעדר אמן .

שורות הבוויות באות להפליל החנתי לפניך פנים מאירים וטוחרים כוואר הרקיע להירטני ולהקעני טענני וטדרלי להסרי אבן מכשול מלפני להшибני אלו השאלות אעפ"י שנייני ראיי והנן ווידע אפ"י

פסקוק אחד וויה לי לשחוק שאיל טהריש חכם יחשב כל שכן וכל שכן לפצצת פה ולרבבר לפניך טהור הורת מעלת כ"ת . אבל

מה עשה כי יקום אל לדון נשאת ונחת בתאמונה ולבי חרטפני ויאמר לי מה לך נדרת נידם עד מתי אתה פושע עלשותהעפ"ים אם הדבר אם החשה הדבר קשה . אוור בגבך חלץיך וכח קסת הטספור אשר במתגין ז' ויכבון מליך אל מאור בני ישראל שכן השכינה נהרי נהלי ה指挥部 מטה נובעים וייחן עליך משפט משחת קדושתו עד תרניע ותנווח נפשך וופתחו לך שערי אוריה והיית מזוקן ולא תירא .

שבר הוא למעלת הורת טהור כ"ת וכן ריש טליין אומר ולא אריך תורה היא וללטוט אני ציך :

א) על העולם איך יש לו מנהיג :

ב) באיזה הכרח יוכרח שיש ספרות כי ייל שאין שם רק אין סוף כלכבר :

ג) שם יוכרח כי יש ספריות במתה יוכרחה שם עשרה ושוחוא כה אחד :

ד) מנין שהספרות נאצלות ולא נבראות כשאר הנgrams :

ספר דרך אכונה.

והוא כולל

תשובה העשר שאלות הללו על דרך הוכמה האמיתית .

הלווי אשר בהם חובל להנгин ולקיים תגונת, וחליליות זוגם וחתארכם שהוא ברייתם לא היה כי אם לשבח ליזרים אשר בו חפשה דברים הללו ולזה השפיעם בהם וככלם מהם. ואחר שלוקחת הרaira על הנפש טהרה טהרב"ה וקווים לנו מציאותה ושנשלהה רaira על העולם הנדול אשר נבנה כדרתו של הנפש שבו הטקיימה אוו הומן הנור עליו כלולה ומשוכבלת טן ההיוות העלינוות ובعود הנפש בו הנה הוא דונת העולם הנדול ילווה נקרא הארכן קפן, וממנו תלחך טהרה נירא עולם עולם קפן. וכמו שאי אפשר לעולם הקטן הזה שיחיה ויתקדים טבלתי מנהיג שהוא הנפש בך אי אפשר לעולם הנדול שהקיטים טבלתי מנהיג והמניג ההוא הוא נשמת העולם וצלומו. וכמו שאי אפשר לעולם הקטן הזה שיחיה ויתקדים טבלתי מנהיג שהוא הנפש והוא המהיג עידר העולם בכללו, והנפש עצරך לבא כללה מהעלויים לקיטו ולהניג הנוף ולולא זה לא תוכל לקיטו ומה הנפש יחרה בנוף בך הקב"ה יהוד בעולמו. ומה הנפש אינה אוכלת ואינה שותה בך הקדוש ברוך הוא אין אוכל ולאינו שותה. ומה הנפש טהורה בך הקב"ה טהור שהוא לטעה לטעה טעולמו. ומה הנפש רואה ואני נראתה בך הקב"ה רואה ואני נראאה. אמר דור הבא הנפש שיש בה כל המרות הללו ותהלל להקב"ה שיש בו כל המרות הללו ע"ב. הנה יש לנו רaira נצחתי מהעולם הקטן שאי אפשר לו להתקיים אלא מנהיג אל העולם הנדול שאי אפשר לו להתקיים بلا מנהיג. וועל' הורנו בוה המרות אשר יצטרכו למנהיג השלים להיות מטולא בהם ואני שום נושא בעולם שיוביל לההפרא באתה. ואטנס הקב"ה לו נאה להנгин טנינה באטה. ואטנס החירות יי' ול' בו כל טני השלויות ולא לולחו כי יי' ולא בולחו שם ששה. בטנינה השלים יי' ולא בולחו שם ששה. הא' אמרם מה הנפש טולאה בך הקב"ה טולא בך' והובונה כי כל מנהיג אין ראי' להנгин בטולא בך' וטהורת השלים בך' אמרם מה הנפש בטולא בטולא טהורת השלים. ואטנס המרות הצריכו לטנינה שאין כי אם בטנינה השלים יי' ולא בולחו שם ששה. בכלל לקיטים לו ציאות הנפש אשר היא אzielות נאצל מהצעילות סור האלהות וכמו שכתבי בחורבי הנחול בחלק היחור. ולהורות על מקומה באח חתומה בחותמו רושמה וכללה במדותיו והם חטשה דברים בעולם

א) תשוכה לראשונה. רע כי האדם נבנה בדורין בניין כל העולם והנפש שבו הטקיימה אוו הומן הנור עליו כלולה ומשוכבלת טן ההיוות העלינוות ובعود הנפש בו הנה הוא דונת העולם הנדול ילווה נקרא הארכן קפן, וממנו תלחך רaira על העולם הנדול שהקיטים טבלתי מנהיג שהוא הנפש בך אי אפשר לעולם הנדול שהקיטים טבלתי מנהיג והמניג ההוא הוא נשמת העולם וצלומו. ואלו ח"ז ישוער העדר וההמיג עידר העולם בכללו, והנפש עצערך לבא כללה מהעלויים לקיטו ולהניג הנוף ולולא זה לא תוכל לקיטו ומה הנפש יחרה בנוף בך הקב"ה יהוד לא אטראן אל' בגנדי הקב"ה וכגנדי נשמה. הרaira טננה על הנפש אמרם בפ"ק דברכות הגי חמשה ברכי נשפי כננד טי אטראן דור ולהעיר על מה שבבהבי המצא לר"ל פעמים יבאו רaira על הנפש טהרב"ה ואטנס ושעים יבאו רaira עליו שחונט. ואטנס הרaira טננה על הנפש אמרם בפ"ק דברכות הגי חמשה ברכי נשפי כננד טי אטראן דור לא אטראן אל' בגנדי הקב"ה וכגנדי נשמה. טה הקב"ה טלא כל העולם אף נשמה טלאה כל הנוף. מה הקדוש ברוך הוא רואה ואני נראאה אף נשמה רואה ואני גראאה. טה הקב"ה זו את כל העולם אף נשמה וזה את כל הנוף. מה הקדוש ברוך הוא טה טהור אף נשמה ברוך הדרים אף נשמה ברוך הוא ישב בהדרי הדרים. יבא טי שיש בו חטשה דברים הללו וישב לטי שיש בו חטשה דברים הללו ע"ב. והובונה לרם ע"ה בכלל לקיטים לו ציאות הנפש אשר היא אzielות נאצל מהצעילות סור האלהות וכמו שכתבי בחורבי הנחול בחלק היחור. ולהורות על מקומה באח חתומה בחותמו רושמה וכללה במדותיו והם חטשה דברים בעולם

דרך אמונה

11:

בועלם שטמלא העולם קלומר שהנהנגו נו' ואם כן די באחדותו לכל טיני ההגנה מתחששת וטטלאה כל העולם כי אם הוא ייה' וכענין את השמים ואת הארץ אני כי כל טנהיג הכליתו וכונתו בהנהנתא טלא, וככתב מלא כל הארץ כבורי אם כן הוא המהניג האתי ולו האות ההנינה לכל העולמות ולא לולו. הב' כל טנהיג טנויגי האתי ולכטה בתי ב' להנigen טנויגי כפי חלופיהם וכפי נסתיריה' אינו טנויגי אמי' כי אין כי חכמה וימלה לטסבו ולשאת טנהיגו לרוב חלופי הנינותיהם ומצביא עניינים ומקומותיהם ושינוי טבעיהם ולזה יקוץ בטנויגו והם בו, אמרם היכל והחכם ראמתי היב' יש בו די לטסבו ולשאת טנהיגו ולהנigen הנינותיהם והטירה מצבם ענייניהם וצנוי טבעידם ורבוי אישותם ונסתירם. והארון אשר אלה לי לו נאה ההנינה ולז דאי להתפער שאין טנהיג אמי' אלא הוא לבדו יה' והוא אמרם מה הנפש סובלת כי בך הקב' סובל בו, וכן הוא אומר אם יסתר איש וננו'. וככתב אני ה' חוקר לבנו' ובז' שהוא יכול וחכם ב' על הנסהה ב' על הנינה. הנ' כל טנהיג ישנה בהשנות דעותיו והנהנינו לשינוי טנהיגו. ובנהנינה זו נשנה מטה שהוה בהנהנה הראונה ואין ראוי להקרא טנהיג אחר שאנו מהאהר בהנהנותו כי כפי שני מוניגו והנהנותיהם ישנה מרצין אל רצין ומדעת אל דעת. אמרם טנהיג אמי' יה' לא ישנה כלל עם כל שני טנויגו וחלופי הננותיהם ולא יומר מרצין אל רצין ומדעת אל רעה אל תמיד יקרא אחד טיזוד יחיד בכח ואחריו קודם ההנינה כמו בשע' ההנינה ואחריה והוא אמרם מה הנפש יה' וזה ובזה לזרר כי טנהיג ב' יצטרך ירטזו בזה וודורו קודם ההנינה ואם כן ליעיצים ולעוורים בהנהנותו ואם כן המהניגים הם רבים כי אין די באחד להנינה. אמרם כי המהניג האתי יה' אני צרך לוילתו וכענין אה ט' נועץ יבניהם. ובנגדי העוז אמר ואביש ואן עוז הבוניה.

ותהונן כי לא תצייר בראתם אם לא במציאות המפירות כי אין סוף אין לומר בו לא רצון ולא חפש ולא כוונה ולא מתחשבה ולא דבר שיראה טבנו שהוא מוגבל אין' שאותן חז' טבנו ואי אפשר לעולם שוויה נברא תחולת טאן סוף אם לא באטעןויות אצילות עשר ספירות כמו שאכיה וה בראית. והאצלות היה טוכרה להווות בן לומר שהיה בלה' טאן סוף ימן ושמאל ואטעןוי לתקון הנבראים כפי חלופיהם. ועוד כי בוזות נבראים לא היה נבר בכור האין סוף וייחדו ואלהו. ולפי שככל זה היה מוכחה להגלוות ולהרעד וחיזב בהכרה אצלות הספ' אין סוף להמציא נטעאים באטעןויות כדי שלגלה ויראה בכורו וייחדו ואלהו על נבראו ולזה החרצו עשרה טאמורות במשמעות בראשות בוגר עשר ספ' ר' שבוה המספר נכללו כל הנדרי הנבראים כפי מה שעלה במחשבה והתורה בשלמות הבריאה. ושנינו בעשרה מטרות נבר-ה העולם. ובדרך טsha וטמן הישבו על שאלה זו גלו סוד הכרח וחיזב אצלות הספירות אשר בלתי אצלותם לא האז'יר בראיה משום נבראו והוא אמרם והלא בטמאר אחד יכול להבראות אלא להפרע' כי' ולחת שבר כי' וסוד הענן כי במאמר אחר היה יכול להבראות אלא שהיו הנבראים על תבונת אתה. והמשל בוה כי אם היה נאצל מאין סוף כח אחד וטירה אחת לנבר הנה חיזב כי מן הפשט לא יצא כי אם פשט בתכלית הפשטות והיה צרעך לברא הנבראים באטעןויות וייחיזב שייחיו הנבראים כפי ושרש הרדי. ועל המאמין נאמר וצדיק אתה מדה וייחיו בכל פשטוטים והוא בטמאר אמרתו ייחה כי זה עיקר האמונה והאמונה

הכוונה על העולם הגעלם שהוא עולמו של הקב'ה וורצו לפרש כי המהני היה ית' אין לו סוף. ומתלה והוא נעלם וגעלם מכל כי הוא נמצא-בתוך העולם ההוא והוא לטעלת טבנו וחוצה לו ומוא מקפו ומגביל והוא עלה מבל צר ואין לו סקף ומגביל והוא עלה וסבה לשמו שהוא גברא הכל בעני' כל הגקרה בשמי' גנו' הוהרנו עלי' באמרו פן יש בכך שיש רשות גנו' והחברך בלבבו וגנו' בלטר של לא יאמין בשם הזה וכבדותיו הנדריים בו אבל יאמין בגין סוף ומפני ימשיך כי לעצמו שלא מכח השם הטויח הזה. והנתן יצא טן הכל הוה וכפר בעיקר הוא השם הנכבד והנורא. ומדעה כננה מודה נאמר בו ומתה ר' את שמו כי הוא מכחיש פטリア של טעלת הוא עולמו אשר רטו עלי' בדבידים אלו. והוא אמרם ומה הנפש רואה ואינה נראית כך הקב'ה רואה ואין ראה אמרו זה להוציא מסבכת המתנים ראוי להאטין בו. ולהכחיש דעתם וזה האמורים כי כל דבר שאין נראה לחוש אין ראי' להאטין בו. והנחות ראה הפק דעתם כי כל נראת ונחות בהרהור הלב אין ראי' להאמין בו כי הוא מוגבל. ואם כן מי שאינו מוגבל קרי אין סוף אשר הוא בהשואה גמורה באחרות שלמה שאן בו שניי ואם הוא מבל' נבול הנה אין חוץ טבנו והוא מטהלה ומתחעלם מכל ולזה הוא עיר כל נסתן ונגלת והוא שרש האמונה ושרש הרדי. ועל המאמין נאמר וצדיק האמונה ייחה כי זה עיקר האמונה והאמונה . תורה עליה :

ב) ומה שאלת באיה הכרה יוכרכ שיש שם כפי' כי' עם שכבר הכרחי והוכחתי הוכחתי הוכח אמתית בחבירו הנדרי בחלק הא' אשר קראתו חלק הייחוד עוד ראי' לבראו מה ברור להיטב להרים מכשול דרך השדרים יהודי סגולה אשר ר' קרא. דעת כי אלו לא היה אצלות הספירות מאין סוף אי אפשר להברא שם נברא עליון

המברילום בין דבר רצוי לבין דבר לא-רצוי. ואם תאמר כי הוא בלבד בין בין בריאותו ובריאתו יישר להשיב כי הבינה מורה על חסרון המכין. ואם תאמר שלא בין בבריאותו אם כן היהת בריאותה נוראה וקדושה יהיה בו שרש אלה ההבדלים והלופי הדריכים לחיון הנבראים לשפטם הבריאה כמי מה שעלה במחשבה הטהורה. וכל שכן שהוא צריך לתה מקומ לזרע ולבורות לבני הרפפות והקרינות והמתבונן בכל זה והיטב יתבהר לו כי שם שפק שאין מקום לכל זה בלבו איזילות הספריות. ולזה הוציאו עשרה מאמרות בבריאות העילם ועשרה דרבנות לחוויה כי אין שלמות בפחוות מעשרה ולפי' היה האזילות בזה הספר אשר וזה נ' עיר גיד על יהוד האין סוף וכמו שיתבהר עוד בס''. והנה זו מופת ראייה על הברה איזילות הספריות, ואחר הקדמה זו הכללית אשר פנו העמוד על קין האורה נבא אל הפרט', והחלה אעירך על מה שהתרעורי החטפי האמת בשאלת זו וכי מה שקבלו איש ספר איש. מצינו לרבי המקובל רבי עיריאל תשובה שאלה זו שקיבלה מפי הרב הגadol המקובל החסיד רבי יצחק מנינhor ז"ל בן הראב' ז' ז' שהיה שלישי לאליהו ז' ו'ול' הוסיף השואל לשאל בא' וזה הבהיר תשובה שיש שם עשר טפוחות כי רצוני לומר שאין שם רק אין סוף בלבד: אין סוף הוא שלמות טבלי חסוץ ואם תאמר כי כל השכל כבר יודעת כי השכל יש לו גבול אם כן כל הדברים הנמצאים בקשר נאמרים על הגבולஆ' שางבול טבלי גבול והגבול הזה הם הספריות וכל סדריו בראשית וסדריו המצוות שהם על סדר הספריות מעידות על זה וב'ש סדריו הקברנות שבוחב בתן את קרבי לחמי לאישי וזה יער שיש רוחק שהוא מהקרבן מדריך לרבר עד שהוא מנוי לבח העlion וככל זה לא יתכן בלתי ספריות וסדרון בטורנש במוטבע בטישבל כי לשון עליה ויריה שהוא מדריך לטבע והריה הרוח שבתבב בו ויריה ה' את ריח הגינוי שהוא מדריך ההרגש והשנת החכבה שכחה

משני דברים שוב ורעד כי באמצעות זה יגלה יראה כבוז ואלהו זהה לא יתכן להיות בריאות זו כללת שני הדריכים האלה אם לא יהיה להם שרש לטעה שני הדריכים האלה ולהיות והמכורה חיוב שאצל איזילות נוראה וקדושה יהיה בו שרש אלה ההבדלים והלופי הדריכים לחיון הנבראים לשפטם הבריאה כמי מה שעלה במחשבה הטהורה. וכל שכן שהוא צריך לתה מקומ לזרע ולבורות לבני הרפפות והקרינות והמתבונן בכל זה והיטב יתבהר לו כי שם שפק שאין מקום לכל זה בלבו איזילות הספריות. ולזה הוציאו עשרה מאמרות בבריאות העילם ועשרה דרבנות לחוויה כי אין שלמות בפחוות מעשרה ולפי' היה האזילות בזה הספר אשר וזה נ' עיר גיד על יהוד האין סוף וכמו שיתבהר עוד בס''. והנה זו מופת ראייה על הברה איזילות הספריות, ואחר הקדמה זו הכללית אשר פנו העמוד על קין האורה נבא אל הפרט', והחלה אעירך על מה שהתרעורי החטפי האמת בשאלת זו וכי מה שקבלו איש ספר איש. מצינו לרבי המקובל רבי עיריאל תשובה שאלה זו שקיבלה מפי הרב הגadol המקובל החסיד רבי יצחק מנינhor ז"ל בן הראב' ז' ז' שהיה שלishi לאליהו ז' ו'ול' הוסיף השואל לשאל בא' וזה הבהיר תשובה שיש שם עשר טפוחות כי רצוני לומר שאין שם רק אין סוף בלבד: אין סוף הוא שלמות טבלי חסוץ ואם תאמר כי כל השכל כבר יודעת כי השכל יש לו גבול אם כן כל הדברים הנמצאים בקשר נאמרים על הגבולআ' שางבול טבלי גבול והגבול הזה הם הספריות וכל סדריו בראשית וסדריו המצוות שהם על סדר הספריות מעידות על זה וב'ש סדריו הקברנות שבוחב בתן את קרבי לחמי לאישי וזה יער שיש רוחק שהוא מהקרבן מדריך לרבר עד שהוא מנוי לבח העlion וככל זה לא יתכן בלתי ספריות וסדרון בטורנש במוטבע בטישבל כי לשון עליה ויריה שהוא מדריך לטבע והריה הרוח שבתבב בו ויריה ה' את ריח הגינוי שהוא מדריך ההרגש והשנת החכבה שכחה

דרך אמונה

הוירני מאריך עיניך בטירוחו כי באמת הדאfillו האי הטמונה הכוונה על אוחיות ההויה אוחיות השם, גבורל שאמור עלייו ולית בריה דלא ראשים בהאי טמא בגין לאשותה מדעתה למאן דברא ליה והאי איהו י' דיקננא דרישא רבל בריה וכוי אמר שאfillו ואת הטעונה לית ליה באתריה שבמקומו אין שם שם הטמונה ודמיון וזרה אfillו דמיון נקודה אחת כל לא כר נחית ובו אбел בשרצה לתגלות ולהראות מלכותו על הבריות כרי שיתפשט אורו ואלהו עליהם וזה או איז אפשר כי אם מדרך הנבואה היה נרא ונגלה עליהם לכל אחד כפי מראה ופו' בולטר כפי השנת כל אחר כפי טהם ודמיון צורות זה בערכם וכפי יחסם ודמיונם לא שיש וכל זה בערכם וכפי יחסם והוא אמרו בטקומו דבר מכל זה חילתה והוא אמרו ובג'ן' איהו ימא אף על נב דאנא אדמתה לכוי ובו' אלא שהוכרה בן להראות אלהו ומולתו לבירות. וביאר עוד זה באמתו אבל בתה דעתך האי דיקננא דטרכבה ואדם עילאה פ' הטעונה על איז'ילת הספ' אשר נתן על הטעונה אדם היושב על הכסא בידוע ללבט כי והוא הטרכבה העלונה טרכבה הדוכב בשמי קדם נחית הטמן הוא גנלה באצ'לו והוא נשמה לה. ולפי התפשטו באצ'לו נקרא בשם המורה על דיקון האצ'לו הוה והוא שם יה'ה הכלל כל האצ'לו כי אין סוף כפי עצמו אין לו שם שם כלל. וביאר הטעם שהוא נקרא בשם זה שם. וכי איז'ילו ביה המורה ודמיון. ואfillו בשם טכל עבר דעתך האי דיקננא דטרכבה ראמס עילאה נחית תמן ואתקרי בהואה דיקננא יה'ה כרי לאשותה מדעתן להה במתות דליה קרא אל אלהי'ם שר' צבא' אה'ה כרי דישוטה מדעתן להה בכל סדר וסורה אך אתנהן עלמא בחמד בדינה כפום עובדי בני נשא אדם לא אחותש נהורייה על כל בריין אך אשוטה דען ליה ואיך יתקים מלא כל הארץ בכבודו. וי למאן דישוה להה לשום מודה אfillו מאין טרחות דיליה כל שכן לבני אדים אשר בעפר יסודות דכלים ונפסדים. אלא דמיון דליה בפום שלטאותיה על ההיא מדה ע'ב'

ולטקטי וחולפי וגם לתורה ולמצוותה כמְשִׁכְתָּבִתי והרי וזה טופת חותך על הכרה שיש שם טפירות :

עורך כחוב שם עילית העילות עביד ע"ט וקי"א לכת"ר טkor וב"י אין סוף לנכיעו רנהוריה ובנ"ר קרא לרטריה אין סוף וליתליה דותות וצורה ותנתן לית מאנא למתחפס ליה לטנער ביה יודעה כלל ובג"ד כתיב בטופלא מטך אל תדרוש וכטבוסה טמך אל ליה כבל וטרה וכי גולת זה לא הברה אצילה הספירות כי גולת זה לא הוה נודע ונגלת אלהות האין סיף ויכלתו וויזו ובהאציל טאו הרטריות נתפש וונגלי כבל זה בעולם ואנו נודע ונגלה . והוא שחשוף לבאר באמרו דאם לא אהפשת נהורייה על כל ברין ואור ההגהה באטעןויות מדוריו אין אשפטודען ליה ואיך יתקיים מלא כל הארץ כבורי הנה ביאר כי הצד הצלחה בכלי והוא אצילות המרות . אם כן עליה בירני אמרת הברה ישות והיות הספירות . ואמר עוד אלא דמיונה דיליה כו' חור לבאר הדמיין במשל נאה ומיהיחס אמר כי אין לו שום דמיון חיליה ומה שנראה מן ההגהה פעם כך ופעם כך לא בפי עצמו וערבו כי אינו מוגבל ולא ישתנה כלל אלא הוא בפי המתה שהוא מושל ומונגן בה פעם אל' כשם נהוג עולמו בחס"ד בפי מעשיהם . פעם אלהים כשם נהוג עלמו בדין כפי מעשיהם והכל לגלות אלהות ולהודיעו ייכלתו בעולם . ולהודיעו והוכרת אצילות הספי' מה שלא היה כן אם לא נאצל כי כבר הורעתך כי אין סוף אין לפדר בו שם דבר שישמע ממנו נבול או שני שהוא איןנו נבול כי כל מוגבל משנתה וכל הדברים המתנהגים בהם הגבראים מרים על הנבול ויש בהם שני ולהעלות כן האין סוף כל גובל ושינוי והפהן צריך שיאצל כאמרו דבר יהוה שרש לכל אלה הדברים מצד הגבראים שאפשר להם בגולת גובל ושינוי והפהן ושאר המקרים וליה הוכרת אצילות הספירות שייהי באטעןויות מקום לכל זה . ובזה יש מקום לבריאות העולם מהאנים הפנימיים . וועוד לך לשון עשייה שהוא

אחר כי היטה שפועל בה וממנה בגה העולם כפי הצורך וכפי מה שטטרורים יצירוי מטהה ובזה הוא נרע ומתרעם בעולמי וליה הוציאו הטרות להזותם כנני ומלבושים לשאות אשר בהם טנהיג העולם אשר על ידם הוא נודע פעם בחס"ד פעם בד"ז כפי הטעיר לפי מעשיהם והוא אמרו לבאר כל זה דראשתודען ליה במדות דיליה נקרא אל' אלהים שדי' צבאי' אהיה' כרי' דישחתודען ליה בכל מדרה וטרה וכי גולת זה לא הוה שחשוף לבאר באמרו דאם לא אהפשת נהורייה על כל ברין ואור ההגהה באטעןויות מדוריו אין אשפטודען ליה ואיך יתקיים מלא כל הארץ כבורי הנה ביאר כי הצד הצלחה בכלי והוא אצילות המרות . אם כן עליה בירני אמרת הברה ישות והיות הספירות . ואמר עוד אלא דמיונה דיליה כו' חור לבאר הדמיין במשל נאה ומיהיחס אמר כי אין לו שום דמיון חיליה ומה שנראה מן ההגהה פעם כך ופעם כך לא בפי עצמו וערבו כי אינו מוגבל ולא ישתנה כלל אלא הוא בפי המתה שהוא מושל ומונגן בה פעם אל' כשם נהוג עולמו בחס"ד בפי מעשיהם . פעם אלהים כשם נהוג עלמו בדין כפי מעשיהם והכל לגלות אלהות ולהודיעו ייכלתו בעולם . ולהודיעו והוכרת אצילות הספי' מה שלא היה כן אם לא נאצל כי כבר הורעתך כי אין סוף אין לפדר בו שם דבר שישמע ממנו נבול או שני שהוא איןנו נבול כי כל מוגבל משנתה וכל הדברים המתנהגים בהם הגבראים מרים על הנבול ויש בהם שני ולהעלות כן האין סוף כל גובל ושינוי והפהן צריך שיאצל כאמרו דבר יהוה שרש לכל אלה הדברים מצד הגבראים שאפשר להם בגולת גובל ושינוי והפהן ושאר המקרים וליה הוכרת אצילות הספירות שייהי באטעןויות מקום לכל זה . ובזה יש מקום לבריאות העולם

דרך אמונה

שיהיה לו שרש לטعلاה ובאותן אחד לא יתקשו התחזונים בעליוניים ולא תחפשט בהם ההשנה והידיעה פעמי לטרם לרע כפי מעשיהם ולזה החזרך אצלות אחר יותר נגלה ונרגש בו יהיה טקס לכל זה ר"ל-שיותה מקור יטשו טמו טרות יהוה בהם די ושלמות ושרש לכל הגבראים. ולזה אטר לבתר עבר מנא רבכאנ וקרא לה ים וקרא לה בינה' הנה כי אם שהוא עטקה ורקה בתכלית בערך הקורדים לה היא רבכאנ בערך "עם ה". והוא ה' ראשונה שבשם וטמנה היחלה היפוכים הלא-תראה ה' נוף אחד טייחד בלתי מתרדר אבל ה' עם שהוא טעריה בטפורה וטורה על המקור שיצאה טמו הנה היא מרכבת משלשה וו"י) וחוברו בה השנים בנוף אחד שהוא ד' להרהור על ייחוד הקורדים בה ונפרדה בה ה' האחת להרהור עליה שהוא ר"ל בינה' בין הנלי וההעלם ובזה היא סבת היפוכים כלם וטמנה נאצלו והם שאור המרות הכלולות טמנה בפנים ואחרו כמו שידעת ולפ' נרשותם באות ה' שהוא ד' להרהור על מה שהאצלה שם הוא השה קזוות כטנן ו' ועל האחרונה שהוא ד' כמו שידעת. כי החכמתה אויה לא אתקיראת מנדרת אלא על שם החוא חכם דעתלי לה מנבייע ריליה. חן לבך וענין שכך אם הדם טאבלו. שלחנן ורבנן טוה פנה נדלה ביהור הנעלם כי אם נאצלו המרות לא נפרדנו אבל נשארו במצעץ ביהור גמור ולקח הטשל בחכמתה ובבינה' כי הרשותה ידוע הוא ואמר שאם נקרוא חכם ה' ובבינה' לא מצד עצם חילתה כי היה נרא בזאת שהם נפרדות ושם רשותה לא עצם אבל נקרוא כן על שם שנשאו מיאצלוותם בהם מעצמו ומכין מעצמו ומטו ואבשאו שם זה מצד המלאם טמו להוות ביהור גמור בו והביא על זה מופת גמר זראייה ברורה באמרו ראם הוא אסתלק טעה אשთארת יבשה • ואלו היהת נקרואת כי מעצמה טה יחן לה ומטה יוסיף הסתלקות טמו אבל זה טעד שאינה בעגמה בלום כי אם מצד המצעץ

שהוא עין תיקון לודר שתנקן האין סוף בהם לחיקון הועלות וצרם וכמו שכתבתי Dolpi' האזילם פאוו. וקרא לכת'ר מדור אין סוף פאן יתברא לך כי הכת'ר אין הוא אין סוף כמו שטעו בוה רבcis וככברדים אבל הוא נאצל טמו. ובנ'ר קרא לנרטה אין סוף אין לו שם כפי עצמו שאטוי' שם אין סוף אין ליחסו לו על האמת אבל כשהחטוט מושאלים לו כשפועל בהם וכפי המתה שפועל בה כך נקרא באורה שעיה וכמו שאחו'ל' בואלה שפטות רבה לפי מעשי אני נקרא וכמו שבבחנו בחבורי הנגיד ואמ' כן אין סוף הוא בניו לכ'ע אלא שהושאל לעילתו מצחו. ולות לייה רמות ואורה כלומר לכ'ע יסתהעטומו ראייה על התעלומות עילתו זאן ביניים אלא שוה עיליה וזה עילו' והוצרך כן להעיר על מעלה העיליה ייח' שאין שום דבר ושם תופס בו כלל ואין במקומו שם דמות וצורה כל הלילה כמו שבאייר - לעיל תבלית הביאור. ותמן לית בנה' אין היברא במלעתה האין סוף להשתעטו וזהו אמרו למגנע ליה ר' מל' שמצד אצילות ב'ע עדין אין היברא במלעתה האין סוף להשתעטו בחיב בטפולה מפרק בו' ואין שם כל עידין בו יוכר ווירוד כבי האצילות הראשון טופלא וטבוחה בחלויות כי הוא אוור שאינו נהפס זאם הוא כן כל שבן עילו'. לבהר עבר מאנו ועירודא' היא החכמתה והוא נדלה שאין לה חקר ועליה נאמר ונעלמה מעני כל חי'. ולרוקחה והעלמה אמר' בה מתאנא עיר' כלומר לטמיות הדשנה ואין אותן שטורה עליה לזכותה יותר' קטנה מותא' שבסם והנה נשך האצילות מטהטפה אל הנעלם וירין הוא בחלית ההעלם ואין הכוונה עירין נשלה מהעלם בוה' כי אם מצד האין סוף להרהור על תכלית פלייתו והעלטו אבל לצורך הנבראים אין להם בהם ספרק וקשר כל וללא הפשה לבראיםם כפי ערכם והברלים וחוליפיות והשנוי המתחדר בשם ומכור כתבו כי כל זה והודומה ציריך

החויה ונותנים לה מקומות ובכיבול מוטיבים בה כה לפועל פעולות הגבורה בעולם כמי הטעיריהם. וכשהבריות מעוררים פעולות מגנות ועוברים על רצון קומם בכיבול מחלישים הcheinות ההם ומפלקים אותם למפלול פעולותם כי כדי ההטעירות לסתה מהעורך לטעללה וזה סוד צור לירך תשי ואין הנשמה פועלת בcheinותה הפעולות המתייחסות לכל כה מcheinותיה וזה משל הפלוק והפרדור לא שיש שם דבר טה חלילה כי הנשמהcheinות אדוקים בה והם עצם הנשמה ואיך יטולק בדבר מעצמו זה לא יציר שום פנים אם לא שהענן הוא כמו שהמצלט והוא האמת עצמו :

אמר עוזר והבהיר לו נחלים עבר ליה י' מאנין כי' ביבן' ראשונות להחעלמותם ורकותם לא היה לנבראים החבוננו וקומי בהם אבל הוציאו בהכרח להעיר על התעלמותם מופלא המופלא ועל יהודו ולהשלים המכונה באחרונות לתשלום עשר שפירות כי כל שלשה חייה טעניאל ואישונה טאורו היו בהכרח בהבלית ההעלם ולעתם הנבר ולבן אין להשיב לטה נאצלו אלו והנהני ולטה צורק העלים והנבראים . ודרוך אמרו עבר ליה כי כל פעיל יי' לטעניאן ודורי לקלוטו. ד"א לעודתו וכמו שבחתני עניינו בחבורי הנဂול וכביבל לו לצרבו כי לילא אצילהו לא היה נכר יהודו להעיר על מה שכחתי למעלה שאינה דבר לעצמה חיליל כי היא בראשות המatial והיא הוא לא זולת זה :

עוד ראוי להזכיר בסוד והעין בטעם עמוק אמרו לטען תלך לבצח דרך . רע כי המפלוק או החגנו והחבר הוא נאמר בערך הנבראים כפי ההטעירות לטיב או לרע בן טעירים לטעללה . וזה כי כשפיעלים פעולות החסד הנה מעוררים המדה היהיא ונותנים לה מקום וככיכל מוטיבים בה כה לפועל פעולות החסד בעולם כפי ההטעירות וזה סוד באלהים נשאה חיל והרי זה מורה יהוד וחבור הנשמה החטורה ית' בcheinותיו . וכן כשהבריות מתנבראים על יצרים ובובשים אותו לעשות רצון קומם הנה מעוררים הטריה

דרך אמונה

הקדוש ע"ה בפרשת בראשית אמר רבי ז"ל וזה סתימתו בטש אויר דיליה מטה ולא מטה בחאי נקורה וכדין אמת השם הארי ראשית ובעידיה ליה היכל לא קירה לתושב חתינה חמן ורעד ורעה לאולודא לתועלתה דעלטן וזה ראה וועד קרש מצבאה ע"ב. אמר כי ותר סתימתו הוא הסתום בכל בטש אויר דיליה סוד אויר הקדמין ונגע ולא נגע בחאי נקודה היא ראשית חכמה שנאצלה אין האיר ע"ב שכאיר וכדין אמת השם הארי ראשית והמצילה לה היכל ליקירה לתושב חתינה דהאי זהר שהוא כל' וסבה לפרטם כבונו ושבחו. ומה שקרו הדבל שבו שבנים ר'ל נסתרים וגעלמים הרשונים ובערך דקוטם וטיעות וקטון השנרת נקרת בין' היכל. ואמר דתמן ורעד ורעה הוא טשל שקבלת ונכללה אצילות השאר וממנה נאצלו כל שאיר המאורות כמו שקבלתם מהכם"ה ולדרה והוציאה החרע ההוא לאור ועשה פרוי ואמר שהוא היה לתעללה דעלטן. הנה ביאר בפי כי הוכרה אצילות הטפירות לעור ולהעיל לביראת העולמות וקיומן וולותם לא היה מקום ובכל' לה כל':

עוד אמר באדרא נשא ז"ל תנא אי עתיקה דעתיקון קידישא דקידישין לא אשתתקן בהדרין תיקון לא אשתתקן עילאי וחטאין וכלא הויא בל' הויא ע"ב. והוא מבואר וטמנו תקח הכרה חוק ונאמן לאצילות הטפירות:

עוד אמר בפרשת בראשית ואתה חן לך רודעת להבין כי הכל הולך אחר החתום. אמר שם ז"ל בתיב אפרון קידישא דקידישין לא שלמה מעצי הלבנון. אפרון דאי תיקונא דעלטן תחאה מעלמא עילאה דעד לא ברא קב"ה עלמא הויא ושותה סתים בגינוי חד ולא קיימת טלה בר הויא בלחוורי עד רסליק בוירא ומתחשבה לקיימת כלא במשון רסיטרא לטיירא ומתחשבה מהו רשים ובני ולא קיימת עד מעתעף בעטופה דוירהא עילאה דמחשבה וברא עלמא ואפיק אילינן ארזין עילאיין רברבעין מההוא זיא עילאה ושוי רתיכוי על כ"ב אתון רישיטן א恒גלוּטוּן

בעשר

ובספר התקוניין פתח אליהו ואמר רבנן עלטן דאנת הוא חד ולא בחושבן. אנת הוא עילאה על כל עילאיין סתים על כל סתימין לית מתחשבה חביבה בר כל'. אנטה הוא דאפייקת י' תיקוניין וקרין לנו י' ספרין לאנרגא בהן עלטן סתיטין שלא אהכסייה מן בני נשא. ואנת הוא דקשור ומיחיד לנו י' מאלין י' ספריות אתחשב לה באלו אפריש בר ע"ב. הנה ביאר כי לפ' שאין מתחשבה התופסת בעילת העולות ואין לומר לעליו לא יש ולא אין לה הוויא טאוו י' תיקוניין ונקרוא תיקוניין לפי שם תיקון לו להורות יהודו ואלהו וקראן י'ס וועוד הוכרה אצילוּן לאנהגא בהן כל העולות מה שלא היה אפשר בלתי אצילוּן שיבראו העולמות ולא הנגהנן. ואמר וכהון אהכסייה וכו' כי אחד אצילות ונא נעלם ונרכפה מבני נשא כי לא בא עליו שם רמז בהורה ולא בדברי הכהנים ולא ישג כל' כי בכור אמר עליו שהוא סתים מכל סתיטין ולית מחשבה חביבה בהי כל' ולא גורע כל' כי אם מעד אצילוּן שמגלה אלהו ויהודו כבדין הנשמה שאינה טונה כל' כי אם באטען הגוף ואמר שהוא קשור ומיודם. ולפי שלא יחשכ חיללה שם דבר זלחו או הויא וולתס אמר ובעין דאנת מלנוּן דאפריש כי להוריין ולגלוּת שהוא להם בנשמה לנוּך וכמו שהמפריש עבר מחבירו הרוי באילו מפריש בנשמה עצמה שהרי היא מרגשת בפירות ובאב האבר הנפרד וכל השאר נכאבים וחולמים וכאלו נהפרדה חביבה ועוד שטסלק הנשמה והחוויות טן האבר ההוא שהרי הוא קשר וייחוד כל איברי הנפ' . בן המטל בכאן כי מאן דאפריש חד מחבריה מאלין י' ספריות אתחשב ליה באלו אפריש ביה שהוא נשמה לנשמה והמפריש בו מפריש בו כי הוא ייחודם והם יהודו והיו לאחדרים. מוה המאמר יתבאר הכרה שיש שם ספריות וחיבוב אצילוּן: זטעהה כוף אונך ושמע דבריו המאור

מלבדו בה כי בה היה הכל, ועליה אמר זכיהור ארוי לבנון אשר נטע. עשה לו לו לנרטיה לו לתקינה לו לאחאה ראיינו חד ושם חד ב"א יודע כי אתה שمر יי' לבך' וגוט' ע"ב. עם שכבר פירשתי וה דמאנר בחזרתי הנדרול אפרשו עיר כאן לשפטות הענן ולמען אכרית ואוכיה עוד בו שיש שם ספרות. אמר שהאפרין האמור בשיר המקור הוא תיקון שנתקן בו עלמא תראה היא הכללה מעלמא עילאה כי מיו המאורות העלונות לה שהוא תיקון עלמא עילאה נבראו ברונמן למטה טמנה והם מרכבותיה והיכלותיה והם היקינה אמר שקדם אליו ה' תיקון ר"ל קודם האצילות והבראה היה הוא ר"ל האין סוף ושמו סתום וננו בו והוא רמו ש"ע שהוא שמו שהאצילה ננו בו ש"זוא סוד השם הנדרול והשם הקטן היה הכל בחכון אין סוף והוה חד באחרות שוה ונמורה ולא קיימה מלה בר הוא הוא בלחווי וככל הוא הוא לטר שהוא מספיק בהיותו בעצמו ולא היה שם או שום דבר זולתו והוא אמור ולא קיימת מלה בר הוא ב' עד דסליק ביזהרא דמחשבה שנפשו ורצוו אותה לברא נבראים לפرسمם בכבודו ואלהו ויקודם שהאציל אצילו רצה להודיע לבאים אה"ב העומדים בסודו הכרה וחיזוק האצילה וכי לא היה אפשר בריאת העולמות וקיומן כי אם במציאותו. ולגלוות וזה עיקר אמר שהויה רושם ובונה במחשבה וראה שלא היה אפשר להתקיים בהיות הבראה נטשכת תחלה מאין סוף בלי אמצעות או נאצל מivid יהיה בו מקום ורשש לכל מה שעלה במחשبة לברא וכענין שכבר בתבמי וכשראה כך במחשבות הטהורה אתעט בעטופה וכו' בענין עיטה או רכשלה והיא ראשית חכמה ולטיברי עלמא היוצר קודם להאציל האצילות העולם מההיא עטופה שהוא סוד הלבנון והוא אמור ואפק אילין ארין וכו' גם אמר שהן ארוי לבנון והם ספר ההיות שנאצל מלبنון סוד החכמה שהיא ראשית האצילות כי הריאונה נפלאת ובו

דרך אמונה

אלאן מכח אחד אלה מכח דברו ראשון. ואלו מכח ראה האצלות מכח אין סוף. ובככילהרא את כל בדברו אחד מה שאי יודבר אליהם את כל הדברים האלה לאמר. א"כ מה ת"ל אגבי ה' אליהיך. לא יהיה عشرת הרבות חזר ופירשן דברו דבר בפני עמי ע"כ . הנה אלו נനדר אלו ואלו עדות ורואה על אלו عشرת הדברים על ע"ס והן על عشرת הרבות עשרה מול עשרה והם מקומות טע"ס שנין שרישין לטעלת. והנה דברות עם שם עשרה ויש בהם שני וחמש אל מלאו. שיש מדם מן חיטן יש טן אשטאל ועם כל זה הנה הוא במחשבה העולזונה באחדות שוה ונורורה ולהורות על לא אמרן בכת אהת לדברו אחד ולפי שאין הבריות כהן מובל וזה הכה העזים בכ"ה חד ופירשן כל אחד בפני עצמו כפי מה הבריות והשנתון וא"כ מה שאמן תחלה בדברו אחד להורות ולפדרם אהדרו וכי פלים באו מכח אחד עם שכשפרטן היו עשרה מהברות וזה לא מצאו י"ח כי מה אחד והוא באהדות ההוא בלי שום שניי ותמרה . אבל מצד הבריות שכחן מגבל ואין שכטן טכיל עניין עצים כוה הזירק לזרור ולפרטן אחד אחד בפני עצמו צאו כי באופן הראשון לא היה אפשר ולא היה טקום עניין לתורה ולא תיאר היה בכוונה בבריה ולהורות על כי מוציא תשלט הכוונה בבריה ולהורות על ע"ס מזיא عشرת הבריות וככל מכח אחד החתילו הדברות בא' וסימנו נק' והסיטן א"כ לחשבן אהיה עד בא בעשרה הדברים מד"ק איתיות לנני כת' ובתקל הוי פליד מחקרו הנ دول הארכתי בוה ושם חכתי כי האיבור הראשון כולל כל שאר הדברים וסוה יחכאר כי הוצרטו להוות עשרה ושכטן מכח פה אחד להורות על דוגמתם סוד ע"ס שהם עשרה וכלם כה אחד הרי הכרחות והבחחות טן התורה שהסתירות הוכרה שיינו עשרה ומול כה אחד :

מן בריית העולם הנ دول. כי נברא בעשרה האדם באה מעקויה אהת והיא שטחת הוריעיות

הזרעיה הזרעה לנולם ^{לט'} כשנכח זה בוה והמקומות המובלטים תרי' עשרה וכלה' באה מנוקודה אחת נמציא כת' אחד והמספר עשרה, ווגCKERה הזרעה היצח חלקיים והם האיברים הפושטמים וסלאה הפושטמים נתרכנו כל שאר האיברים שבארם ובhem הוא אדם שלם עולם קטן למות העולם הנדרול והוא מעיד על העולם ההוא הנעלם פוד ע"ס שהם עשרה ובאו מבהן אחד. כי הנה מן ה' שהוא נקודה נחפשו ונאנצלו ע"ס כמו שאבادر עוד בס"ד והם בדעתן האיברים הפושטמים שנתחוו באדם מן התפה שהוא לדמות נקודה כמו שכבתבי. הרי הכרה גמור כי הספריות עשרה ובאו מבהן אחד טויחר: עוז הכרה לה מה שכבתבי הר' עורייאל ז"ל טקבלת הרב זל' רבי יצחק סניא נהיר ח"ל הומיף השואל לשאול הכרה שיש ספריות אבל במה תכרייה שהם עשרה ושזהו כה אחד:

עשרה וכחן כה אחד :

ד) ומה ששאלת מפני שהספריות נאנצלו ולא נבראות כשאר הנבראים. עט שטמה שכתבתבי ופירשתי בשאלת ה' בטאמר ר"ט וגם במאמר אפרין עשה ל' וגוי יספיק לתשובה שאלה זה והותר. אוטו' עוז שניות ידי עד שייתברר העניין יפה ואילו ישאר בו שם פקוב. ותחלה עירך על קבלת הד' עורייאל ז"ל בוה וו"ל: הומיף השואל לשאול היאך האמר שהספריות נאנצלו אני אומר שהיו נבראות בשאר הנבראים :

תשובה. כבר הודיעתך כי אין טוף שלט טכלי חטרון והפעול המתחלף להמציא ממנה תחוללה ראוי להיות שלם ולכך היה כה האzielות ראוי להיות תחוללה לכט הביראה כי כה האzielות זה עיקר לביראה הנבראים שאם לא היה כה האzielות שטטלץ' ממנה ואני חסר הדרך ודינן מכירים שטען השלמות הבא מאין טוף מזיאר היה פא ע"ב. והענין לומר כי הטעון שהספריות נבראות תיליה נופל בטה שברחמו טבון תחוללה וזהו שאן ליחס לאין טוף שטען חטרון כלל ואם אתה אומר שהדבר המתחלף להמציא טבון הוא נכרא הגה וזה גזלת

הזרעיה הזרעה לנולם ^{לט'} בחתול יצירתיות וטפה זו מתחלקת בכה האיר שבה ל' חלקיים והם האיברים הפושטמים וסלאה הפושטמים נתרכנו כל שאר האיברים שבארם ובhem הוא אדם שלם עולם קטן למות העולם הנדרול והוא מעיד על העולם ההוא הנעלם פוד ע"ס שהם עשרה ובאו מבהן אחד. כי הנה מן ה' שהוא נקודה נחפשו ונאנצלו ע"ס כמו שאבادر עוד בס"ד והם בדעתן האיברים הפושטמים שנתחוו באדם מן התפה שהוא לדמות נקודה כמו שכבתבי. הרי הכרה גמור כי הספריות עשרה ובאו מבהן אחד טויחר: עוז הכרה לה מה שכבתבי הר' עורייאל ז"ל טקבלת הרב זל' רבי יצחק סניא נהיר ח"ל הומיף השואל לשאול הכרה שיש ספריות אבל במה תכרייה שהם עשרה ושזהו כה אחד:

תשובה, כבר הודיעתך כי הספריות הם ראש ותחללה לכל הבא בנובול וכל הבא בנובול גנדר בעצם ובתקום שאן עצם בלי מקום ואין מקום אלא מטאצעות העצם ואין לפחותן העצם כה שלש בארץ וכן ברוחב וכן בעובים כ'ו. ולפי שאן העצם מהקיים בלי מקום ולא המקום בלי עצם שאן המקום אלא מכך העצם אין המספר שלם בעצם ובתקום בפתחה מעשר ולכך נאמר י' ולא ט'. ולפי שאן אנו צירבם אלא להשלים המספר בעשר שהוא גנדר בעצם ובתקום נאמר י' ולא י' א. כי כמו שהג' עולם לט' בן הר' שהוא מקום אל הב' עולה לי' אך דינו ב' לרומו שטטקים מכה העצם אינם אלא כה וכי אין לפחות מן האחד כה נ' העולמה לנו המתקיים בהקטו שהוא רביעי אל ה'ן' שטטנו כה ע"ב. והענין כי האין טוף שהוא בכל נובול ובכל חכלית ואצל נקודה אחת בעלה נובול ושיעור לצייר הנבראים וכמו שכבתבי. והנקודה הזאת הואר וכאלה בנובול ייש לה ראש תך וטוף וכל אחר פאלו ה'ן' קצ'ן' כליל מרג'ן' כי בראש יש תך וטוף וכן בגין בסוף נמציא שבענין וזה עולם ה'ן'

פָּרוֹד וְאַיִן מִתְנֻדרוֹת כָּל לֵצֶאת חֹזֶק עַצְמָם וְנִקְשָׁרוֹת בָּאַיִן סָוף שָׁהָא הַמִּקְום הַשׁוּעָב בְּחֻכֹּם בָּאַיִן נָבוֹל וְעַיִן הַסְּפִירָה נִסְדָּר הַשְׁפָעָה לְהַוּרָד לְמַטָּה בְּגַנְבָּרָאִים בְּדִין יִשְׁרָאֵל בְּמִשְׁלָך עַבְך. וּרוּ בַּמָּה שְׁכַתְבָּתִי בְּהַכְרָתָה שָׁאַלָּה זוּ עַם מָה שְׁכַתְבָּתִי בְּשָׁאַלָּה שְׁקַרְטוּ כִּי בָּכָר הַאֲרָכִתִי בְּחַיּוֹרִי יְעַיִין שָׁם: הַשְׂיָהוּ רְוָהָה וְמָה שְׁאַלָּה הַיָּאֵך נָכְל לְמַרְבָּד כִּי הַוָּא אַחֲרָה שְׁאַלָּה עַלְלָה וְהַסְּפִירָה עַשְׂרָה הַמְתַחְדָּרִים בָּו כָּי, נָם בָּו אַשְׁמַעַךְ תְּחִלָּה דְּבָרֵי הַדָּ' עַרְיוֹאֵל וְלָכְרָבָר הַוּדָעָתִיךְ כִּי הַאֲחָד יִסְדָּר הַדְּבָרִים וְאַיְן כָּחַ מְתַחְדָּש בְּהָם אַלְאַ מְפָנוּ וְהַוָּא יוֹתֵר מְהָם וְכָל אַחֲרָיו יָוֹתֵר עַל חֶבְרוֹן שֶׁסְּמָה מְפָנוּ. וְכָה וְכָה בָּוּ כָּחַ הַרְאָוֹן כָּחַ בָּלְטָן וְכָה כָּלָם אִימָּא כָּחַ הַרְאָוֹן אַעֲפָה שְׁהָאָחָד הַוָּא יוֹתֵר עַל כָּלָם שָׁאַיִן בְּפָרָט וְהַבְּרִיאָה נְפָרָד. נְמַצֵּא אַבְך שְׁהַפּוּעַל הַמְתַחְיל לְהַמְצָא מָאֵין סָוף הַיָּאָאָצִילָות וְהַוָּא שָׂאַת גְּמוּרָה שָׁמָן אַנְצָלָל וְבְסִפְרָה הַתִּיקְנוּן עַיִס דְּאַצְּלִילָה טְלָכָא בְּהָוָן אַיְהוּ וְגַרְמִיתָה חַד בְּהָוָן אַיְהוּ וְחוֹיִוָּה חַד בְּהָוָן טָהָרָה דְּלָאוּ הַכִּי בְּעַיִס דְּבְרִיאָה דְּלָאוּ אַיְנוּ וְחוֹיִהוּ חַד לֹא אַיְנוּ וְגַרְמִיתָה חַד עַיִס. הַרְיָי לֹך בְּבִיאָוּ שְׁהַאָצִילָות מִיּוֹחָד וְהַבְּרִיאָה נְפָרָד. נְמַצֵּא אַבְך שְׁהַפּוּעַל הַמְתַחְיל הַמְצָא מָאֵין סָוף הַיָּאָאָצִילָות שָׁהָאָהָלָה. עֹוד יִשְׁלַׁחְתָּה שְׁהַסְּפִירָה נְמַצֵּא לְמַתָּה שְׁקַבְלוּ חַכְמִי הַקְּבָלָה עַהָּה וּכְפִי מָה שָׁבָא וְהַבְּפִי בְּסִפְרִים וּבְפִרְשָׁת בְּסִפְרִי הַאֲהָרָן שְׁכּוֹנוֹת הַיְהּוּד וּבְוּונַת הַתְּפִלָּה וּהַקְּרִבָּנוֹת וּהַמְצָוֹת אֶל הַסִּפְרִיות כָּתוּ שִׁידְעָת וּכְמוּ שְׁכַתְבָּתִי בְּחַיּוֹרִי הַגָּדוֹל וּבְסִפְרָה יְעַקְבָּן. וְאַלְוּ הַיּוֹ נְבָרוֹת חַיָּה כָּל וְתָ אָסְפָר שְׁהָיָה עַבְורָה לֹא אַלְהָי אֶתְמָה וְעַיִן כְּזַעַן נְטִיעָות. וּלְפִי שְׁהַאֲרָכִתִי בְּאֶמֶת וְהַרְוִיזָה לְעַמְדָה עַל הַאֲרִיךְ פָּה וְהַרְוִיזָה וְאַם בָּאָלֵי יְסָפָק לֹך אָמְרוּ כִּי כָל בְּרִיה כְּשַׁנְוָתְלָן מְפָנוּ תְּחַסֵּר וְתְּהַמְּעֵט וְאָמָר אָזְרִי אָנוּ רְוָיִת הַשְּׁמֵשׁ וְהַיְרָחָה וְשָׁאָר הַכּוֹכְבִּים הַמְשֻׁלְּעִים בָּאָלָו הַגְּמַעַזָּות וְאַיִן חַסְפִּים בָּהָוָן שָׁהָמָם נְבָרוֹאִים וּכְשׁ הַרוֹחֲנוֹנִים אַלְלָיוֹנִים רְלֵל הַטְּלָאָכִים. הַהָרָה וְהַסְּפָק רְאַיְתִּי כַּתְּוֹב בָּהָוָן בְּלַשׁוֹן בְּעַיִן וְעַכְלָן נְמַצֵּא לְגַן מְרַגְלָהָם הַחֲזָקה הַמְּטֻעַקִים זַיְבָּם וְעַכְמָם עַת אַחֲרָעָת וּבְהַעֲתקָה הַהָוֹרִילְן וּפְקַדְלָמִים שְׁפָעַ טִיְבָּן מְולֹתָה כָּל פָּעָם וּפָעָם. וְגַם הָם מְהֻגְנָעִים לְקַבֵּל שְׁפָעַ טְסִבּוֹתִין וְלְסִבּוֹת הַהָן סְכוֹת עַד שְׁעוּלִין לְקַבֵּל מִן הַסִּפְרִיות וְאוּזְסִפְרִיות הַזָּהָרִין סְכוֹת הַיְהּוּד בְּלַי בְּכָשָׁר

דרך אמונה

יב 23

" אפיק כלא ושלשל כלא בקשרו חד דא בדיא והא אוקטיה בוסנא קריישא ". " אפיק ההוא נהר רכתיים ביה ונחר יוזא מעון לחשקתו את הэн גונוא ה' וההוא נבר אפיק תרין בנין בטא דארהטר ומנייה אהנו לבתר נפקין תרין וברתא אהונת טבן דא לי הא בן הא מלכא דשלמא כלא דיליה לבתר אישתבחה ה' ראתונה מן ' והא אוקטיה אשתחב ד' עיקרא ושראה ושלמי דבלא הה' ר' בחכתה יבנה בית ע'ב . עם שהטמאמר טבאייר בטה שכתbatchי למלעה . עוד ראיות לחדר בו קצת להועילן . טמא קריישא כלא הוא שלום וכו' דע כי שלום הנחונו ומשמעו הוא הסכמה וקשר הדברים וייחודם והוא חות המחרז ומחבר ואותיות השם החדש שכלי היהות כלולות בו הנה הוא מקשרים ומיתרים ולזה נקרא השם הטיטוח וכמו שאח'ל שם המיחדר לי ולזה נקרא שלום שנאמר ויקרא לו ה' שלם ואומתו שמ' של הקב"ה שלום . והנה יסוד' שלם בפרט נקרא שלום על שהוא מקשר הליה שלו עם העליונים לו וטפסים בין הכל' ומחרבים בדמות הבנייה באדם שהוא חבר ומיחד וכור ונכח ולזה נקרא בתורה שלטאות רביה לא שלטאות מטchnיות והינוי אמר רב' עלי מיטיל שלום קא בכינא . הנה מבואר כי מלח שלום משמעה קשר והסכמה וחבור וייחוד הדברים כלם . ולפי שהשם קדוש ונורא מיחוד כל היהות וכללו כמו שירעת נקרא שלום ולזה אמר רב' אבא כלא הוא שלום וככלא חד . ואמרו דארחין מתחפשין להאי סבר ולהאי סבר הבונה על התפשות המתחשבה לדברים הפכים ימן ושמאל ושאר הטעוכים אמר של זה שלמות והשם הנקרא שלום מivid כל הטעוכים ובו והוא לאחדים והוא החלום והחסכה שנטשך טבנו בחויתו כולל כל היהות המתחפשים לדברים הפכים ומיחודים וטפסים בינויהם ושליטם . " דשמא קריישא אתקשר בתלה קשין . בא לבאר התפשות הגורה שהיא " שהיא נקרה שבאה בגובל נגרה בעצם ובתקום ואין לפחות מן העצם

בקשר וייחוד אחד : נמצא שהגעצל מורה על המצעיל שהוא הוא ואין כחו אלא ממו שבחו מתחפש בכלט ובוה ייחודם שלם : ובספר הוזר אמרו בוה הלשון ר' אבא אמר חמיינא דהא שטא קריישא כלא הוא שלו וכלא חד דארוחין מתחפשים להאי טבר ולהאי סבר ' רשות קריישא אתקשר בהלה קשין בגין דהו ' קיזא חד לעילא וקיזא חד לתהא וחדר באנציעיטה בנין רתלה קשין אשתלשלו בה . חד קיזא לעילא דא הוא הוא עילאה מכל עילאן לאחואה בתרא' עילאה דהו רישא דבל רישין והוא קאים על כלא . חד קיזא באנציעיטה דא הוא רישא אחרא בגין ד' תלת רישין והוא וכל חד רישא בלחוויי ועל דא קיזא דאנציעיטה דא הוא רישא אחרא דנפיך טקיזא דעלילא והוא רישא לכל שר רישין לאחובנה שטא קריישא זוא רישא מהימא דבלא . רישא אחרא תהא הוא רישא לאשכחנה לנינה והוא מבועא דמיין דבל נטעאן אתקשיין טניה ודא הוא ' בהלה קשין ועל דא שלשת איקרי בהאי שלשלת דארחישר דא ברא וכלא חד :

תאגא בספרא דחנוך בשעתה דאתחויאו ליה רון עילאן וחמא אילנא וגננה דערין אתחוויאו ליה חבטה דא עילאה והוא דכלחו עלטן מתקשין דא ברא ושאל לנו על טה קיימן ואמרי ליה דעל ' קיימי בכלחו ומניה אהובני ואשתלשלו וחמא דכלחו מודיעען מרחילו ד' ועל טה איקרין כלחו : ובספרא דשלמה מלכא אמר מכון ד' בקטרוֹא דתלה כלילן בקטרוֹן רגופיה חד דחילו וככלא . חד סתים שבילן . חד-גנher עטיקין . לבתר פרט באחון ביתא בשכלויה :

יוד הא בגיןא דבלא ושליטא דשמא קריישא " רישא דבלא אב דבלא ' רואידי וטפק טניה ומניה אשתחב ד' בת מטרונית" דבל זיין בידאה אשתחבו וטברא בכלחו עלטן על הא נפקין ועלאין . תחאי טניה אהנו . הא יוד' שלימו דבלא וטמא קריישא אשחככל ביה ואשתחב סתים בגונה . לבאר

כח שלש בארכן וכן מוחיב וכון בעובי והם בקורה שהוא כי' שכשם וכל האצלות נקרא בית . וו"ד הוא וזהו בגיא דכלא במו שקס ושלמות השם הקדוש כי מאות י' יצא י'ד שהוא לחשבון י' ומורה עליו וכן נשלה כל השם כי' הוליך והוציא י' שהם שש קצאות ור' שהוא הבית והוא המטרכנות של חכמי הטלך שהי' היה ר' ביריה של טה שבעלונים ובתתונות נבל בה וטמנה באו וממנה גונים הרי י'ד שלמות כל האצלות ובנין זה י' קוץ אחד לטעה וקוץ אחר לטעה וכון אחר מטה וקוץ אחד באצע הר' נ' בוגר אדרן וככלת בשלש קשרים שהוא אחת כוילת נ' בנן זה י' קוץ אחד לא טעה וקוץ אחר לא טעה וכון אחר בטאל מטפרק לכלי השאר אלא שהוצרך אצלוון בפרט לזרוק הבראה ולצורך הנבראים כמו שבתבתי וסימן ואמר ורא הו י' בתלה קשורי. ועל דא שלשת איקרי כהאי שללא דאתקשר דא בדא וכלא חד. שהרי השלשת שלשה קשרים הוא וכמו שבעות השלשלת קשורות ותחבורות זו בו ונאותן טן הטעבה הראשונה וממנה טצייתן שאילו נפרדה מהן אין להם טציותות כך כל ההיות נקרו טבעות וכמו שרטו המאור הקושע ע'ה בפסק לעומת הטענה תהיין הטעבות . והנה בולן משלשלת ובאותן טן הטעבה הנדרלה היא כי' ובלהה אין לשאר מציאות כי בchan אין אלא בחה ולפי בכח טתקשרים ומתייחדים כלם ואליה שבים וזה עצמו טבחאר טפה שחכוב בספר תנן טאות ד' נתנו ונארחו כל העילמות יבו קיומם ולפי' היא יראתם . ולפי שאין בחם אלא מטנו נקרים על טמו כי הוא קשר כלם כי התהווים דוגמת העלויים וכולם בייחודם מעירום על שהאחד המתים וכו' קיומם וממנה כחם ואחרותם : עוד שם התן עשרה שמות אשכללו ונפקין טהוריא י' דהוא עשרואה דאותו וכלהו עלייל לוון בההוא נהר קדישא כר' אתעכברת ושרה שוכן כלו סתימין בחור וכלהו שטמן כי' כלל לוון י' אפיק לנו' האי אב לבלא אב לאבנה סניה נפקין מנית יהבון . ור' רמו לי' בחושבן אהוון י' כליל לוון י' שלמי דכלא י' דבר ונוקבא דץ' קרין לוון תריין וועל דא ארם דז' פרוצפין אהברי

דרך אבונגה

ינ' 25

וממנה נאצלה והוא בסופם להורות כי נשארו בה מיעזרדים ונכללים טמה וכחכח כח כלט וכח זה בוה וכח ראשון כח כלט וכח כולם אין אלא כח ראשון ולוחה היא חלה וסוף . ובספר יצירה שניינו ע"ס בלוי מה נעין טפין בחילתן בשלחת קשורה בנהחלת . ופי"ר הרטוב"ן ו"ל ע"פ שהרבינו נחלקים בחכמתה האציגלוון בחילתן כשלחת קשורה בנהחלת . האבערתת כלומר שנכללה מכולן וכולן מתיימן בחדר שהשם המודח כולל את כולן והוא ייחוד כלט . וכלהו סחיטן כי כי בה היו כסיסים וגנווים עד עלות הרץן ונאלזו כלם בשלמות השם . האי אב לבלא " שהוא חתמה אב כל השמות שבה הוא בכח כטו שהבן בכח האב . אב לאבחן חס"ד גבורה הפעאה פניה נפקו ולפי שלא יהשוב חילתה באמרו נפקו שנפרד חור ואמר ביה יתבין שנחטא הטעשה בנגליון ואציגלוון . ושאר דברי המתארם מבואר בדברינו הקורטים . הנה התבאר כי האחד יסיד כל הדברים כי בו הוא וכחם אינו אלא סמכתו כי הם בו שלחת בנהחלת . וכל כל הרבירים כי מאות " יצא הכל על זה הרוך כי הי' נקודה אחת ובה נ' מרחוקים שהוא קין עליון דק וקוץ אחד למטה וקוץ אחד באטצע וכשתחכה זה בוה ותכלול וזה בוה הרי ט' נמצוא שמהקץ הדק העליון נאנצל שלטה ספרות ימניות . ומהאטצע העב וחזור יותר שלשה שמאלים . ומן התהוו שھוא מטווג ואטצעי בין השנים שלשה אלא מצד הרבינה לבנה וירקרקט ע"כ . ואין שנוי השלחת בלבן ואדם מצד עצמה כי אם מצד הפתילה שהיא נאותה בה או העז והיא נורמת שנייה שלחתה והבדלי גוניה . כן האור והחשך הנורבים באצלות איעו אלא מצד המקלים שם כרמיון הפטילה והען שהאור נאחו בה וסadera באם כל החנוניים כן הבריות נורמים השני ותבל כשי מה שטערורים לטsha במעשיהם בר טערורים לטעה ואין בפועל שם שנייה חילתה רבתיב אני ה' לא שניתי : ובספר הוזה או רבייק יום חנק אפיק לילה לבתר חבר לנ' בחודא וחודן חד דכתיב ויהי ערב ויהי בקר יום אפר דיליה ויום איקרין חד והאי דכתיב ויברל אלהים בין האור ובין החשך בונן גנולואה . אמר ר' יצחק הכהן דכורה באדר והבא

זוקנא

נקבא מחשך לכתר אהמברן כתרא למיהי חד במאי אהפרשאן לאשתמודע בין השוכא ובין נהרא אהפרשאן דרני ותורייוו בחדר הו דרא לית נהרא אלא בחשווא וחשווא אלא בנהורא ואפּ על נבּ דאיןן חד אהפרשאן בגונין ועם כל דא איןן חד דכתיב יומ אחד ע"כ. דע לפירשו כי אויר וחשך הנבר באצלות שנייהם יצאו טמוך אחד והוא האור שאין לו קצבה זוקרא חשך בערך הנבראים לפּי שאין מחשבה תופסת בו כל ואין עין שלטת בו והוא שנאמר בו ישת חשך טמכו שום שהוא אויר גנדול חשך הו באערך עילתו וממנו יצאו אויר וחשך והאור ההוא הוא שנגנו והוא הוויא מדת יום והחשך הוציא מדת לילה והם דו פרצופין והוא אמרו כאן אויר אפיק יום חשך אפיק לילה. ואמר שאח"כ חבר לון בחודא והוא חרד וווער שברבוב יהוי עירב יהי בקר יום אחד דלילה ויום איקרין חד שהרי טמוך אחר להלכיס רקיום השפלים וכי הצעק שרש לכל ות שניותם לאחד. ולפי שהוקשה לו על מה שלhalbת שהיא אחת והם הגונין הלבן אלהים בין האור ובין החשך אם כן יש פרוד והבדל בין שנייהם תריין ואמר שות ההבדל הו באונא גולדותה שוארץ מרוחקת והם בפשע בנינה טשולחת. ולפי שהוקשה לו א"כ שהם אחד למתה הי עשרה מאמרות ובמה יובדלゴ והוא אמרו במאי אהפרשאן לאשותודע בין החשווא ובין נהרא תריין ואמר אהפרשאן וכו' ותורייוו בחדר וכו' כלומר שנייהם אחת שרטה הי עשרה מאמרות ובהוות הגונין נברין בשלហבת כל אחת פועלתה יושט וטוקם לכל זה. ועם לא היה שבר לעוללה בשלហבת כל זה והם בפער הזרה אמר רבינו יוסי לא שני עלטה שניין לון ומהפבי רהטி לדינה בטא ראתמר ע"כ. הנה גלי על מה שכתחמי שאין שם שניי מצדו ואין שניי בחוקו יה' אלא מצד שהרשעים עושים הרע בעיניו משנין חוק וטפירים ברות וחופכים לולענה טשפט :

ועוד בספר הוחר הבי שמענא חיבאי אשתי לאמון לא משחני כי ואיתמא מה בין הא להאי כלא הוא במרקלה חרוא אבל מכאן אתפרשין ארחי ומכאן אשכח דינה ומסטרוא רילן הו שניין דא מון דא ורין אלין לא אהטסרו בר למחצרי הקלא קדרישא וכתיב סור ה' ליראיו ונוי ע"ב. זה המתאר עטוק מאד וצורך פי' ארכן ואני ירא לשלוח בו יד. אבל טנלווחו יחכאר לך כל מה שבתמי בעניין השינויים שהם מצדנו לא מצדו חיללה. והנני חותם תשובה זו בענין אחד מצחתי לאחד מחכמי האמת וטמנו יתבאר לך כי אין הרבים אלא מכח אחד ו"ל ואמנם אמרו יס"ב לפ' שהכל באים מכח אחד מעלה הע寥ות וכחך עליון וחכמתה כטפוף עשר אצבעות. ע"ט שיש בנקראים מי ייחוד השם הנדרול ולא חשלם הכוונה בתורה ובמצוות שבאו וננתנו לה התכלית. וכן כשותיה הרשע משחוות דבריו לא היה נ"ב עשרה רושם לטעללה ולא ישולם כפי מעשי כי לא היה מסkom לה בhhות המדרות כל אחת לעצמה ולא היה מקום לשבר וונוש. אבל בחירות המדרות כללות זו טו יש מקום להסביר ולהעניש כפי מה שמעורר בטעשו כי כן מעיר לטעללה וועשה רושם ביהود. כי הנה הצדיק בטעשו הטעובים מנבר מדרות הרחמים על הדין שבאה והופכה כולה למורת רחמים ומתקן כך הדין מסכים עם הרחמים להסבירו ולטוזד לו במדתו וכפי הרושים שעשה לטעללה כך מודין לו למשה. וכן הרושים במעשיו מנבר מדרה הדין על הרחמים שבאה והופכה כולה לדין ומתקן כך מסכים הרחמים עם הדין להענישו ולמודד לו במדתו וכפי הרושים שעשה לטעללה כך מודין לו למשה. הרוי התבאר כי בהיות המדרות כללות זו טו הוא שרש לכל המפעלים וכלל הדברים שייעורו החחותנים ומתקן וזה יעורו כך בעליונים ובזה יש מקום לתרוה ולמציאות ול捨ר וונוש והבן כל זה היטב וכו תummer על קרן אוריה ויתגלו לך חעלמות חכמה: ובאיידרת נשא כלל לא לכל מלין עתיקא דעתיקין ווער אאנפין כלל חד לא הוא כל הא נטה שרש הגובל למנן הראות לבן בא'

שם מודרין לנבראים כפודחם להשכירים או' להענישם אבל מצד שחותם ויתודם עם האין סוף אין להם סוף ונבול ושעור ומרה - וירצה מוחן עשרה כשלא חזרם אל האין סוף כי אם בערך הנבראים. ואמר עומק דרישת בערך העולם שהוא חדש ויש לו ראיות. ואמר עומק אחריתו כמו שהורה שיש לו מחדש והוא בראותו חכמתה הורה שהאדון עצמו שיחדשו יכול על העדרו ולכלתו ונסגב הוא לבדו אחר שטמנו הוייתו ועומק טוב ועומק רע כי מהצעילת הראשית והתחלה הרצין אף על פי שהוא בתכליות הפניות המציא מכך פשיטתו כל צרכי הנבראים דבר והפכו טוב ורע למדור בהם אל האנשים כי הוא לא ישתנה כי השינוי הוא מצד המקבלים. עומק רום ועומק החיה התחיל לחשב טודות שש קצוות שהם שרש הנבול והשער לצורך הנבראים לא מצד עצם מצד שם בשחוות וייחוד בעלהם. וזה אמרו מתרן עשרה שאין להם סוף . והמציא הנבול להורות שאין חוץ מטענו ושעם שאין לו נבול ושעור יכול על הנבול כמו שכחתי . ובא למדרך עור כי אף על פי שנຽן בהם שעור במספר עשרה אותו שעור אין לו סוף ולא תכליות לפי ספר עשר כולל כל המספר ותנה כל החוים והגופדים אשר אין להם סוף כולם מתרגלנים במספר עשרה וכולם נכללים במספר עשרה ולפי עשרה שאין להם סוף ושני הפירושים אמיתיים ומטענו יתבואר לך כי אין השעור והנbold הנרטו בהם מצד כי אם מצד הנבראים לקיומם כמו שכחתי . וכבר ידוע כי הדברים נחלקים במתוגש במושכל במושכל בוגלים . והמושכל מן המorghט והמורנש מן המשיכל והמושכל מן הנעלם כי כת זה בוה . והנעלם אין לו סוף אם כן אפילו המושכל והמורנש והמושכל ע אין לו סוף ולפי אמר עשרה שאין להם סוף כי אין סוף מתייחד בוכן ומטענו הם משתלשלים והוא שוה בכולם ולפי מצדו אין להם סוף וגבול ושעור ולהעטרינו עור על האמת بما שכחתי שאין חוץ מטענו ושאין לו נבול באו עולם כי יש לו כח בגובל ואלו לא המכיא הנbold לא היינו יודעים שיש לו כח בגובל עם שהוא אינו מוגבל ובזה נדע כי אין חוץ מטענו ויש לו כח בגובל מכלי הנbold ולפי שהוא שלם בלי הסרון המציא הנbold להגביל כל הנבראים בהגבילתו לפען יוכל להגביל אורו ותעוזתו . והגביל הנמצא מתו לאחilles הואה אזילו שהוא שרש לכל הבא בגובל . וכבר כתבתי שיש לו כח מכך לעולם בהשלמה ובחרון כפי צירק הנבראים ומרהייהם והעהדרותם שהם דברם מוגבלים ומשוערים ובזה אנו מכירים שאין חוץ מטענו ושעם שהוא נעלם ומஹלט המציא הנbold לצורך הנבראים והגביל הואה מכלי גובל נאצל כי אין גובל לטעלה מצד עתמים ורטו החרהור הבא מאין סוף . ואם שכל הנחתפס בחרהור ומהשבה הוא מוגבל הוא מצד הנבראים ולכך מתרן עשרה שאין להם סוף כי מצד שם באים טכח טפי שאין לו סוף גבול ושעור אין לכחים סוף ונbold ומצד אשר הם טשייעים בהם שהם הנבראים בעלי שעור ונbold הוצרך שהיה הכה הוה מוגבל שם לא כן לא יכול המוגבל לסבול ולהגביל כח הבלתי מוגבל נמצאת לדרכי הנbold והשער ונראה בהם הוא מצד הנבראים לא מצד מי שכאו מכך . וטמה שכחתי בשאלות שקדמו יהבאר לך עוד הכרה מציאות הנbold ההשעור בספריות והכל מצד הנבראים לא מצד חיללה כמו שאברה עור זה :

שניינו בספר יצירה ע"ס בליטה מתרן עשרה שאין לך סוף עומק ראיות ראשית עומק אחרית עומק טוב עומק רע וכו' לפי שיקשה כי מצד אחד יראה שיש לך מורה ושעור באמרו מתרן עשרה ומצד אחר יראה שאין לך שעור ונbold וטדה באמרו שאין לך סוף לעזה אמר שיזון וה בפי הבהירנו להם שמי לא יראה זיש להם ולא יקשה זה כלל יאמר כי הם עשרה כפי הערך שיש להם עם הנבראים מצד מה שהם מחודשים ומוגבלים הוציאו מריה בעלי נbold ושעור כפי בחינותם ומרהייהם עם לטוב פעם לרע . ולזה אמר מתרן לפי

רךך אמונה

טז 29

לכבראים שהם בעלי שער ונובל. והוא יחו שיש לו כח בנובל ולאן בו שנייו והוא יחו בכול סימנה המשנה בספר יצירה ואברה ואדרון ייחיר מושל בכול ממעון שבתו עדי עד. כי אמרה אדרון רותה שטמננו הוויתם והוא יכול על כלם. ואמרה יחיד שהוא מתייחד בהם. ואמרה מושל בכול עם שיש בהם דבר והפכו אמר שטמננו יצא הכל והוא שוה בכל ומושל בכול בשזה באחרות פשוטה. ואמר ממעון שבתו ערי עדר. להודיע שהגבול הנרמו ממעון קרש שהוא כ"ע שהוא מעוני והוא כמשל הנוף לנשמה. עדי עד שהוא העטר"ה סוד בנסת ישראל הנה עם שהוא בלתי מוגבל והמציא זה הגבול מכחו להורות כי אין חוץ ממענו ערו באטרו רוחומיה טסונה אלפים אמתה לכל טטרה ואינו יאהדו נהי הנה נלה לנו שניי שמות אלו שהם יה"ה אדרני" נכללים באחד להורות על יהודים וויאו יהוד"גנוי" והם יה"ז ה' וכשהם ביהור אחד נכללים בשם המתיר יה"ה והם שטונה אלףים לכל צד וועליט ל"ב כי היא לב השמים וכלהה מל"ב נחיבות כי טחכמה נחפטטו הנחיבות לכל הצדרים ונשלם הייחור. ואמר שעיא רשות ליחיד בפרט שהוא יה"ה והוא רחמי ארבעה אותיות וגבעו עשרה יוד"ה א"א וא"ז וא"ה ואמר כי הוא ג"כ גובל ליטא דארותיא לאיהו אמא עילאה בינה" בollowת המשפט ושירותים שהם ים ונקרוא ט"י טי ברא אלה וטש טשכת תורה שבכתב תורה שבעת' סוד ויה וגולי וזה חים דاشתבזו מן חכמתה והם סור הנחבות והשערים כלם בא בינויה שהוא חכם טהרת הערות רלית לעילא אבל מסטרא דעתה העילות רלית לה החום טנית ליה גבול מסטריה ולית לה בר מביה ולית לה מודה ושער ע"כ. ובאיו כי השכינה שער להכיר בכוד האן סוף שהוא ע"י הע"י והוא מבא לרעה אותו וכלהה או אפשר כי כל מבקש ה' יבא אל אהל פוער והבן. ואמר כי היא כללה מע"ס ולפי שם שרש הגבול כמו שכבתבי אמר שמעדרם היא בנובל ולפי שהוא קרובה ולא

גבול והמציא הגבול לצורך הנבראים להורות יחו שיבול שיבול ולאן בו שנייו והוא יחו בכול סימנה המשנה בספר יצירה ואברה ואדרון ייחיר מושל בכול ממעון שבתו עדי עד שהוא מתייחד בהם. ואמרה יחיד שהוא מתייחד בהם והוא שווה בכל ומושל בכול בשזה באחרות פשוטה. ואמר ממעון שבתו ערי שהוא כשל הנוף לנשמה. עדי עד שהוא העטר"ה סוד בנסת ישראל הנה עם שהוא בלתי מוגבל והמציא זה הגבול מכחו להורות כי אין חוץ ממענו והגבול מבלי גובל מצוז אלא שהוא לא לזרק הנבראים שהם בנובל וכחם מוגבל כמו שכבתבי כבר :

ובספר הרקינן והטשבילס יחו/man משכילים אלין דעתה בהו שלם למאנדע למאיריו דאויה עילה על כל עילין בשכינה דאיתמר בה וזה השער לה' צדיקים יבואו בו שער בהפק עשר בלבד מעשר טפירות למסטרא דילוחן איהו גובל בנון ימא דאיתמר ביה אשר שטמי חול גובל לים המכ איהו גובל ותחום לשטא דיהו"ה דעתו רשות היהוד ותחומיה איהו שטונה אלףים אמא עילאה דנגלוי דاشתבזו מן ורשות איהו ליתוד דראייה רחבו ארבעה וגבעו עשרה. איהו גובל למא דאוריתא דעתיו אמא עילאה דנגלוי דاشתבזו חכם טהרת הערות רלית לעילא אבל מסטרא דעתה העילות רלית לה החום טנית ליה גבול מסטריה ולית לה בר מביה ולית לה מודה ושער ע"כ. ובאיו כי השכינה שער להכיר בכוד האן סוף שהוא ע"י הע"י והוא מבא לרעה אותו וכלהה או אפשר כי כל מבקש ה' יבא אל אהל פוער והבן. ואמר כי היא כללה מע"ס ולפי שם שרש הגבול כמו שכבתבי אמר שמעדרם היא בנובל ולפי שהוא קרובה

דרך אמונה

טנוּפָה כעֲבֵין באַחֲלָא . אַל רְבִי אַל עֹז
 אָבָא וְהָא לְעֵילָא אָקוֹמָה דָּלָת גַּן וְלִית
 נִוִּיה . אַל בָּרִי בְּעַלְמָא דָּאָתִי דָּאִידִי אַטָּא
 עַילְמָה . אַכְל לְתַחְא אֶת נְוָפָא בְּעַלְמָא דִין
 דָּאִידִי שְׁכִינָתָא תְּהָא וְנְוָפָא אַיְהָ אָוָרִיתָא
 דְּמִינָה תְּלִין כְּלָ פְּקֻדִין ע'כ . וְעַתָּה עַשָּׂה
 אָזְנָךְ כְּאָפְרָכָסְתָה וְתַן לְבָךְ לְהַבְּנִין כְּפִירָוֹשָׁ
 דְּבָרָיו דְּבָרָם שָׁם כְּבָשָׁנוּ שֶׁל עַולָם בָּם
 יָאִירָו עַיְנָךְ וּמְהָם הַעֲמֹד עַל האַמָּתָה בְּעַסְקָ
 הַחְוֹרָה וּקְיָם סְצִוָּה וּבְעָבוּתָה הַתְּפָלָה כִּי
 וְהָא כָּל הָאָדָם . דָע לְהַבְּנִין וְכִי הַטָּאוֹר
 הַקְּרוּשׁ ע'ה אָמָר כִּי כָל הַמִּצְוֹת נְחִלּוֹת
 לְאַיְבָרִי הָאָדָם וְעַשָּׂה טָן הַתּוֹרָה דְּמִינָן נַעַף
 בְּנַעַף אָדָם וְאָמָר שִׁשׁ טָזוֹת חַלּוּוֹת בְּרָאָשׁ
 וַיֵּשׁ בְּעַיְנָם וַיֵּשׁ בְּאָזְנָים וּבְנִן בָּשָׂר הַאַיְבָרִים
 וְכַשְׁחַכְלֵיל בָּוּהָ המְעָזָה שְׁהַתּוֹרָה כָּלָה בְּנַיְנָ
 הָאָדָם וְהָוָה זֶה כָּן לְפִי שְׁבָאָה טָאָדָם כִּמֵּ
 שִׁירָה וְנִתְגָּנָה לְאָדָם . וּלְפִי הַזְּכָרָה לְהַתְּחַלֵּק
 בְּאַיְבָרִים לְרָטוֹן עַלְיוֹ וְלוֹהָ קַיְמָה תְּלִין בְּנַעַף
 אָדָם וּבְאַיְבָרִי וּלְפִי הַמְּקִימָם הַמְּצִוָּה הַתְּלִוָּה
 בְּאָבָר וְהָמְחִיק וּמְשָׁלֵם הַאָכָר שְׁהַמְּצִוָּה
 תְּלִי בָוּ בְּאַיְבָר הַמְּרִכְבָּה וּלְפִי הַמְּקִימָם כָּל
 הַמְּצִוָּה הָרִי צָלָמוּ וְדָטוֹמוּ שְׁלָם וְהָא כְּרוֹנָתָ
 הָאָדָם הַעֲלִיָּן הַוּשָׁב עַל הַכְּבָא וּבְצָלָמוּ
 וְשְׁכִינָה שְׂוָרָה עַלְיוֹ שְׁהָרִי הַשְּׁלִים כָּל אַיְבָרִי
 וְגַנוּפָה נָעָשָׂה כְּסָא וּמְעָן אֶל הַדְּרָמָות שְׁהָוָה
 לְעַמְתוֹ . וּמְבָאָן תְּבִין סָוד עַת לְעַשּׂות לָהּ .
 וּמְכָאָן תְּבִין כִּי הַתּוֹרָה יְשׁ לְהָנְשָׂמֵחַ חַיִם
 וּלְפִי בְּקוּמָה מְתָנוּעָה לְעַשּׂות פִּרְיוֹת וּפְרִי
 פִּרְיוֹת וְהָוָא קִיּוֹם הַיְּהוּדִים שְׁכָאוּ כָּה
 לְמִקְיָםִים אַוְתָה . וּטֻעם וְהָא כִּי הַעֲשָׂה הַמְּצִוָּה
 בַּתְּקִנָה וְעַל הַכְּבוֹנָה הַרְאִוָה הַמְּצִוָּה הַחַיָה
 מְתָעוֹרָתָה וְעוֹלָה וּמְתָקָשָׁרָתָה עַם דּוֹגָנָתָה
 לְעַמְלָה בְּסָורָה הַדְּרָמָות שְׁבָאָה מְנֻנוּ וּלְפִי יְשָׁ
 בָה כָחָ לְקִיּוֹם הַיְּהוּדָה הַבָּא כָּה
 לְעַסְקִים בָה וּמְקִיּוּמִים אַוְתָה כִּי רֹוח חַיִם
 בָה וַיֵּשׁ בָה לְפִי וְהָחָמָר וְצָרוֹה וְגַנוּפָה
 וּלְפִי קְרִישָׁתָה מְרֻגוּבָה וְצִירָקָה לְמַהְנוֹגָן בָה
 בָהָם יְשָׁקָט וְיִנוֹחָ לְבָךְ עַד אֲשֶׁר תִּפְרַה
 וְנִחְלָת וְאוֹתָהָם עַל בָּרוּן שֶׁל דְּבָרִים
 תְּעַלָה וּכְבָרָה וּכְדוֹנָתָה לְטִיאָה וּקְרוֹשָׁת
 וּמְתָרָה

וְלֹא רְשֹׁוֹת עַלְיהָ וְלֹא בָרְטָנָה . הַנָּה הַרוּעָ
 שְׁהַמְּצָאָה הַגְּבוּל לְהַוּרָות שָׁאָנִי חַוֵּן סְמָנוּ .
 וּסְיִיטָן וְאָמַר וְלִית לְהָסָרָה וְשַׁעֲרָה כְּלַמְרָ
 מְצָדוֹ כִּי הַגְּבוּל הַגְּרָמוּ כְּהָם לֹא הָיָה כִּי אָמַ
 לְכָרְאָ בָּיו זְדָרִים מְגַבְּלִים כִּי בְּלָתוֹ לֹא
 יְבָרְאָ וְלֹא יְחַקְּיָמוּ כִּי אֵין בְּכָעַלְיָ נְגַבָּל כָּה
 לְהַכְּלִיל כָּה הַבְּלָתִי מְגַבְּלָ . וּבָמָה שְׁכַתְבָּתִי
 בָּהָו יְשָׁדֵד וְהָוָרָה לְמָה שְׁאָלָת לְמָה אַתָּה
 לְהָסָרָה גְּבוּל וְשַׁעֲרָה :

וְדָע כִּי כָל מְשֻׁעָר בְּגַבְּלָ יְשָׁלֵחַ לֹא נְשָׁמֹתָ
 וְכָל הַנְּתָפָס בְּהַרְהָרוֹ הַלְּבָרְדִּי נַעַף
 וְאֲפִילּוֹ הַרוּתָה . וְהַסְּפִירָות שֶׁרֶשֶׁת הַגְּבוּל
 וְנְתָפָסָת בְּהַרְהָרוֹ הַלְּבָרְדִּי . וְעַם כָּל וְהָאֵין
 הַעֲנִין בְּרָם חַלְילָה כְּשָׁאָר הַנְּתָפָסִים בְּהַרְהָרוֹ
 הַאֲצִילָהוֹת שָׁהָוָה הַאלָהָוֹת אֵין לְצִירָר בְּמַחְשָׁבָה
 דְּסָטִין נְשָׁמֹת נַעַף חַלְילָה אֲפִילּוֹ בְּמַחְשָׁבָה
 וְהַרְהָרוֹ שְׁהָרִי כְּתָובָל אֶרְאָתָם כָּל חַטְמָה
 עַם שְׁהָגָנוּ לְמִדרְגָּה הַגְּבוּאָה וְטוֹפְשָׁתִים הַיוֹ
 מְפַחַשְׁבָתָן נַעַף וְהַרְהָרוֹ נְשָׁמֹת וְמְתִיבָּה וְלָטִי
 תְּרָמִין אֶל וְמָתָה תָּרִיכָוּ לְוַתְבִּיכָוּ
 רְבָרִים בָּאוּ בְּתָרָה וּבְדָבְרִי הַגְּבוּאִים בְּהַהְוָרָת
 וְזֶה וְשָׁלָא יְבָאָו בְּדָמִיָּנִים וּבְהַרְהָרוֹי לְכָם
 שִׁשָּׁ נַעַף וְנְשָׁמֹת חַלְילָה כִּי הַאָמָר כִּי חַלְילָה
 עֲוֹבֵד ע'ז וּקְצָעֵן נְטִיעָות . וְאָמָר בָּאוּ בְּתָרָה
 דְּבָרִים מְוִירִים עַל הנְשָׁמֹת הַנָּה הַוּצְרִיכָוּ
 לְיִכְחַבּ בְּלָשׁוֹן הַהָוָא לֹא לְהַבְּנִין שִׁשָּׁ שֶׁמֶן
 וְנְשָׁמֹת חַלְילָה אֶלָּא לְהַוּרָות עַל עֲנִינִים
 גַּעֲלָמִים מְאָר פְּמַחְשָׁבָת בְּנִי אָדָם אֲפִילּוֹ
 מְהַמְתָחָטִים שָׁבָהָם כְּחַבְיכִים כָּבָר בְּחִיבוּרִ
 הַגְּדוּלָה בְּחַלְקָה הָנָגָע אֲשֶׁר קָרְאָתוֹי הַלְּקָה הַתְּבִילָה
 וְאֵין בְּכָאָן מְקוּם וּצְוֹרֵךְ לְהַאֲרִיךְ בָּהָם כִּי
 יָאָרְךָ הַדְּבָרָוּ בָהָם מְאָר וְאֵין הַכְּבוֹנָה בְּכָאָן
 כִּי אָסָם לְקַצְרָר וְהַרְזִיזָה לְעַטְוֹר עַל עִירָן
 וְאַמְתָחָן שֶׁל דְּבָרִים דְּבָרִי הַיְּהוּדִי יְעַזְזָן שָׁמֶן .
 וְעַם כָּל וְהָאֶרְאָתָם כִּי רְאִיתָה לְסָנוּר הַשְּׁעָר בְּפָנֵיךְ
 מְכָל וְכָל וְלוּהָעַילְךָ בְּקַצְטָא אַשְׁמָעִיךָ דְּבָרִים
 בָּהָם יְשָׁקָט וְיִנוֹחָ לְבָךְ עַד אֲשֶׁר תִּפְרַה
 וְנִחְלָת וְאוֹתָהָם עַל בָּרוּן שֶׁל דְּבָרִים
 בְּשִׁלְמוֹת :

וְהַמְּדָרִים הַטָּאוֹר הַקְּדוּשָׁה ע'ה בְּסֶפֶר
 הַתִּקְוֹנִין וּלְשָׁם . וְאֵיתָ פְּקֻדִין דְּתָלִין

דרך אמונה

טז 31

זה העליון ברמות נוף לשל טعلاה מטנו והוא בדמויות נשמה לשל מטה מטנו ובענין זה כל העולמות עד עולם האצילה. וועלם האצילות כל אחת מהדרמות בעין נרתך ונוף לשל מטה טמנה וכן כולם ולפי עולם האצילות הוא ברמות נוף לאין סוף והוא נשמה לשמות [לנשמה]. ומכאן יתבادر לך כי אין שם נוף ונשות חיללה אבל הענן הוא על הדרך שכתבת. ובמה שכתבתינו בו נשלמה הכוונה בואת השאלת ? ומה ששאלת הספרות האלה אימתי הוא וכו' לאות השיב הר' עורי אל זול יש מהספרות שהוא בכח באין סוף קודם צאתם אל הפעול כמו הספרות הא' שהיא שוה לכולם ויש בהם במושכל שנאצלו טאו כמו הספרות הב' שטמנה תורה שקרה לבריאת עולם ולפי שכח זה בהתמצאי ב' הספרות שז桓 כח געלם הראשונות ומושכל מציאותם מספיק אל האחוריות כמו שאיז'ל והלא בטמאר אחד יכול להבראות . ועל מה ששאלת אם כן הוא בהשאותו אף על פי שאין להמשיל مثل לא'ם לקרב הדבר לדערך המשל הדבר לנו שטראליקין מטנו אלף ריבבה וזה מאיר יותר מזה וכולן שיין בהשאות האור הראשון וכולן מעיקר אחד ואין למלות זה לזה ואין לדמות קידוחן לקידוחתו כי הוא יותר מהם ובכם איז'ל מטנו טפני יתרון קידוחנו ואין חדש מתחדש בו אלא שנגנלה כח אצילותו בחילוק היונית ולכך אין לומר שהיה חדש טרעת אין גוף ובעה"ב אין גוף . עבד' והם דברם טובים ונכונים למבחן ושירים מספיקים . ועם כל זה ראיית לחריות לך בין הנקבים הצרים ורחוקים להוציא האריה לחץ ובמה שאסוף יתבאו לך דבריו בשנות :

שנינו בפרק רביעי עד שלא נביא העולם היה הקב"ה ושמו בלבד . רעד

כ'

ומתהה . וכן כשארם עוסק בתורתו אותו הרבה שהוא טזיא מפני אם הם בכוונה ראייה עלים לטعلاה וחלים ומתקשרים עם דוגמיהם שהרי תורה מתרה . וכן כשארם מתפלל ומכוין בתפלתו הכוונה הראיתו אותם הרבה עולים וחלים ומיתריהם את השם הגדיל באותיותיו . וללו הדברים ההם והתייחסות והאותיות יש בהם נשמה ורוח חיים לא היה מקום לשום דבר מות . ודע כי נשפת התורה היא השכינה סוד ה' אחרונה והتورה לבושה וממן תבין סוד כל מה שבכתבינו לעלה בענין זה . ובספר התקיון אוריתא רבראה ايיה לבושה דשכינה אם אמר לא היה עתיד לטיברי הות שכינה ולא כסוייא כגוננו רעני ובג' כל מאן דחוב באלו אפשר לשבינה מלובשאה והאי ענשא לאדם ע"ב . כי הקבלה ודא נשמה דאוריתא ולפי אין שלומות הנגורה אלא בה כמו שאין שלומות לנוף בלתי נשמה . והשכינה נקרה קבלה כי היא נשפת התורה והוא בגין אלה ובמה שכתבתינו יתבادر לך מה שאמר המאור הקדוש ע"ה במאמר שבכתבינו לעלה באמרו אית נוף בעלמא דין אויזו שכינתה ההאה . ובבר יודעת כי העולם הבא ה' ראשונה והעולם הזה ה' آخرונה אמר כי בעלם הוה יש גוף לא אמר כי העולם הזה הוא גוף ח' אלא יש לו גוף ואמר ונופה איז'ו אוריתא רטינה תלין כל פקוריין . הנה ביאר בפי' כי ההוורה נוף לשכינה והיא נשמה אליה וביאר החעם באמרו דטינה תלין כל פקוריין וכענין שבכתבינו לעלה . ומכאן יתבادر למה בעולם הזה יש גוף ובעה"ב אין גוף . והכל העולה כי אין שם גוף ונשות חיללה כי אם על הדרך שרמו המאור הקדוש ע"ה ובענין שכנתבי :

עוד יש דרך אחרת בזה והוא דק ואמיינ גנלה לעין הביאו בספר הזוהר והוא כי כל העולמות נחקרו בתקון אדם שיש בו גוף ונפש כי העולם של משה הוא בדמויות נרתך וגוף לשל טعلاה לו נמצא כי

דרך אמונה

ול עוד יש לך לדעת כי האzielות אשר זכרנו ואשר אזכיר עוד מכך בעבורת האותינו ענין ששהנה או שנהדר במאיצל או בנאצל רבד אשר לא היה טרם האzielות היללה כי כבר וכרכנו כי אzielות הספירות הוא האלהות ית' ואמרנו בוגן מטהה האמונה כי האלהות לא ישנהנה מדבר לדבר. אבל ענין האzielות הוא שננהנה בו כח הכתום והחותם ליצאת מן הכרה אל הפעול. וויטל בה מהדלקת גבר סדנתה ומעלה להבה כי לא נועץ להבה בנהנתה עד צאהה לפעול לאור העין ס. ייזעג כי הלהבה בנהנתה בכח ובצארה מן הכרה לאז בפעול אין חדש בלהבה אך הפעול שהוא האור החדש לרווח עתה ולא טרם. נס בזאה להבה מן הנחלה אין חסרון בנהנתה אבל יש בנהנתה על השלהבת טעה לעני הרואה בה עתה ולא טרם הראותה ר' ל' טרם השלהבת והנה קדמה במעלה בן הוא הנמשל באzielות כי הספירות שהם הכותה הם במאיצל עד עלות הרazon טמו ית' להתגלות ליצאת מן הכרה אל הפעול ר' ל' היהות כל כח וכח יסוד לפועל העתידה ליצאה ממנה בעולם השפל בשלמות תחולת הממחשה ולא יתרעב דברו בברור עד עלות הרazon כאשר יתבادر בטעם וידבר מזה בדיל מתחנה בזין. קצוו של דבר אין חסרון במאיצל ולא חדש בנאצל אך מעלה המ�יצל על הנאצל בהקמה בטלות הנהנתה על השלהבת ע'כ. ולשלמות העניין אכתוב לך טה ט' בז' בעל מנוח יהורה ר' ל' דע לך אח' כי הנקורה שאמרתי למלחה שהיא האzielות לא נתחרש אצל טאziel דבר כי אין סוף הוא שלמות בלי חסרון ואל השלם לא יחסר דבר כי הכל היה כתום בו באחדותו השווה אשר אין בו לא המורה ולא שינוי אלא הכל באחדות הפישוט והות בו כמיס בספטוג וכנהנת אשר השלהבת כמושה בה לא יחסר בה כי אם הרוחה יאף על פי שהשלמה נראה דבר נביר בעצמו טן הנהנת לפ' האנחת קשורה בה הושואה אחת. וכח בעל טעלת האלהות והנהנת מתחדרת באש השלהבת. וכן באzielות

דרך אמונה

ז' ז' ז'

כ"י אם כשייש לנו מכך הכל הפעולה ובעורך
שאין מקבל נאות שואת הפעולה היא בכח
ולפי זה החדרן עד כאן לא היה מצדיו כי
אם מצד העדר המקבלים שלא היו עניין
וירוע כי כל היה הוא יסוד לדבר שוגנתה
בפועל השפל על דרך טשל החס"ד מטונה
על גומלי מסרים וכן בכל המרות בה הערך
עכ"ד. ומה שאמר ולא יער דבר בדבר
עד עלות בו מבואר במתה שהקדמות בשאלת
הה' שם היה נאצל מאין טיף מדה אחת
לבר חוייב כי מן הפשט לא יצא כי אם
פשט ויחייב שהנבראים יהו כפי אותה
טרה וללה הוכחה חלק וחולף המרות להיוות
שרה והתחלה לנבראים כמו שכבתבי שם.
ובמה שכבתבי תבין דברי הר' עורי אל "ול"
ויתבראו לך ספקותיך ויארו עינך. ועל
מה שהקשת לשאול עוד אם בן שם
קדומות איך שייך בהם דין ורוחמים הרוי לא
היה ציריך לדין שעדרין לא באו הנבראים.
כבר כתבתי שהוכחה אצליות הספירות
לצורך הנבראים וכן א"ל בספר הבירור
מדבריך נלמר שצורך העיה"ו בראש הקב"ה
קיים לשמים. וכתבתי כי הצורך להיוות
בעלונים שיש יסוד לכל מה שטעורדים
ההchanוגים ולפי"ו הוצרך שהיתה האצליות
כללו מדין ורוחמים להסביר ולהעניש. ואפי"
אחר שנבראו הנבראים אם לא יעוררו את
הזרין לא יתעורר ולא יונש לטעלה כי אין
שם כי אם אהדות שוה ופשטה כי אין
ההפויכים ודין ורוחמים ושאר השנויות כי אם
מצד הנבראים לא מצד האצליות כמו שכבר
הארכתי בזה. ואם כן אין לשאול איך שייך
בבם דין ורוחמים כי"ו וכמה שכבתבי נשלמה
הכוונה בזאת השאלה :

(ח) ומה שאלת מהו מחותם. רע כי טרם
הגלו סדר האצליות מאיר הקדמון
זה הכל בו כל דבר וכל חטורה בחשאות
האחוות אשר אין כל בריה יכול להשיג
אמיתת זה איך היה בו אהדות שוה
וכשנאצל הכל טעם בפועל בא בראשם הוא
ובחוות ההוא יותר גרש יותר גנלה להוות
הצורך בו לנבראים לשעם הנפלא אשר
כתבתי

באצליות לא נתחרש אצל השלם כי הכל
היה בו מאחר של הנבראים באנו מטנו והוא
הרפום להם אבל היה הרחיפה לבך והוא
החץ הפשט הקדמון לו היה לברא בראים
עד העת שנפשו אותה וייש וכענין וזה אין
לנו לשאול בו למה או ולא קודם והחוירנו
בחורה על זה בפסקוק כי. שאל נא ליטים
ראשונים וגוי' לנו היום אשר ברא לנו לא
בדברים שהוא קודם. ומאו התעורר הרצון
והחץ הפשט לברא נבראים החץ הזה
הוא הרחיפה בנהלת וויה טבה להתגלות
השלဟבת ועל זה אמר הכתוב וווח אליהם
מרחפת על פני הימים כי הרוח נקרא רצון
שנאמר אל אשר היה שמה הרוח ללבת
ילבו שלא היה חסר אלא אותה הרחיפה
והרחיפה היא החץ אשר אמר יהי אור
ויהי אור והאור הוא ע"ס אשר בא נקודה
עכ"ב. וכותב עוזר ועל האצליות הזה אשר
הוא האור הנזכר במעשה בראשית אמר
בספר הבחירה ו"ל א"ר ברכיה Mai רכיב
ויאמר אלהים יהי אור וויה אור ולא אמר
ויהיה مثل למלך שהיה לו חפץ נאה והקצחו
עד שמן לו מקום ושמו שם הה"ד ויהי
אור שכבר היה עכ"ב. ראה נס ראה היאך
רמו בו המאמר מה שאמנו כי לא נתחרש
דבר עצלו. ועכ"א مثل למלך שהיה לו
חפץ נאה כלומר האור הזה כבר היה שאינו
דבר חזין טמן יות' והוא נעלם ונמהר עז
שללה הרצון לפניו והמשיך ההווות הסחות
כענין שנאמר בחלמייש שלח ידו וגוי' וייחד
לכל אחד ואחד כהו ופעולתו זה עד שמן
לו טקם רמו לאצליות ההווות ולחת להם
חיותם כדי שיוכלו לפעול פועלותם עכ"ב.
ו אמר עוזר ר"ל כל כה וכח יסוד לפועל
עכ"ז נראה מזה שנחר מקישיא גדרלה והיא
כי הדרב שהיה בכח ויצא אל הפעול הוא
מצד שהוא עד כאן היה חסר דבר מה אשר
בעבורו לא יצא לפועל עד עתה ועתה
הוסר והמנע ההוא וירוחק האל מנרען כוה
לו"א ר"ל היה כל כח וכח יסוד לפועל
העתידה לצאת מטנו ר"ל איןנו בכח עצמו
כ"י אם בערך המקבלים כי לא קראי פועל
(ד"א)

דרך אבוננה

ולפי שהחחותינו נתקנו בתיקון העליונות שבחן שוה לכל דבר ולכל תמורה יש בהם בח לעורם וזה לעומת זה עשה האלים והכל לתיקון העולם ולטועלו . • והואם שנתקן בתיקון זה עד נאמן על האצילות שבוחן שוה לכל דבר ולכל תמורה כי בצלם זילחים עשה את האלים והאצלות מעיר בוה וומרה על המצעיל ועל הדרך שתבתבי לטעלה שבא רשות זוחתם בחותמו . • ואם נאנץ לא פדר וכבר אין אלא מכחו . • יש ליה עיקר גדרל בתורה אמרו ראו עתה כי אני אני הוא ואין אליהם עטדי אני אמרת ואחיה וגוי ופי הכתוב כפי הכוונה כי אין מי שיוכל לומר אני אני הוא כי אם בעל הכהות כלם שכחו שוה לכל דבר וכל תמורה ולזה אמר אני אני שמא אמר שעם זה חיללה יש בו שניים אמר הו לא לומר שהוא בהיות אחד מיוחד . • ואמר אני אמרת ואחיה לומר שהוא פועל כל ההפכים בכך אחד פשוט ובכח הזה הוא מטהית ומחהה במדת אחת והוא מכל מה ומקיים טוחן ורופה והכל במדת וקצב אחד ואמר אין אליהם עטדי לומר שכחה וזה אין בשום כח עליון ותחזון כי אין יכולים על דבר ותמותה כי בחם מוגבל . • ובמדרש תהילים מלך ב"ז כשהוא בעס אינו ברצון אבל הקב"ה אינו בן אלא כשהוא בעס הוא ברצון שנאמר כי יברר כמעט אף על אמות העולם . אבל ישראל אשרי כל חוספי בו אלו ישראל שהם חסינים בו בכל עת שלא יכער אף ע"כ :

ובספר הזוהר . • ואיתניא בא אהוון תלותאי ט"ט לאו אינן כתובים מנהון לאורח מישר בסדורן ומנהון לסתרע דהא תנין אתה כוננת מישרים לישרא להאי סטרא ולהאי סטרא קב"ה עבד מישרים לתרוי סטרי . • וכתיב והבריח התיכון וגוי דא קב"ה רבינו יצחק אמר דא יעקב וכבל חד . • אלא למלא דחווי שלים טבלא עתווי שלים טבלא מה אריה דההוא מלכא אנפוי נהירין תדיל בגין דאייהו שלים מלכא וכבר דאן לטב דין לביש מאן דאייהו טפשא חמץ אנפוי דטבלא נהירין לא אסתהמר מניה . • דאייהו חכימת חמץ

כתבתי בשאלת החטישות ואשר יורה על זה הוא היה הדבר ותמותתו וטוב ורע טורבים בראין הנפש ואם כן הוא שוה לכל דבר ולכל תמורה וכן יש לדמות מהות הספריות לרצון הנפש שהוא שווה לכל החפצים ולכל המשבבות המהיפות מטענו אף על פי שהם רבים ומשתנים אין עירן אלא אחד בדבר ובתורתו . • כן מהות הספריות שוה לכל דבר ולכל תמורה שם לא היה בהם כח שוה לא היה בהן כח לכל תמורה ולכל דבר כי מה שהוא שווה אליו חשך איןנו חשך . • ומה שהוא חשך איןנו אור . • וכל הדברים ותמותתם צריך שהחיה להם שרש ויסוד לטעלה לצורך . • הגבראים . • וכבר כתבתבי בזה כל הצורך ובספר הבביר מן השער היוצא הרע יוצאת הטוב . • הנה ביארו כי כחם שוה לכל דבר ולכל תמורה . • ולפי שיש בהם שרש ויסוד לכל הדברים וכחם שוה לכל דבר ולכל תמורה האלים שנתקן ונעשה ברמות וצלם העליונים יש בו הכח הזה עצמו ולפי יש בידו הבחרה יוכל בטעמו לעורר הדברים העליונים כפי מה שיעורר למטה טוב או רע כי הוא כלל טהבל :

ובספר הזוהר אמרו בזה הלשון . • והתקדשתם והיותם קדושים מאן דטקריש גרמיה מלרע סקדשין ליה מלעליא . • מאן דטסאייב גרמיה מלרע ספאנין ליה מלעליא . מקרישין ליה יאות דהא קדושה דמאירה שריא עליה . אבל ספאנין ליה מאן אחר איתימא מלעליא וכי מסאנחא שרי לעילא אמר רב חייא היינו חתניין בעובדא דלחתא אתעד עובדא לעילא אי עובדא איהו בקדושה אתעד קדושה לעילא ואתי ושראי עליה ואתקדש ביה . • ואי אידיו אסתהבר לחתא אתעד רוח טסאנחא טילא ואתי ושראי עליה ואסתהבר ביה דהא בעובדא חילא מלחתה דהא לית לך טב או ביש קדושא או טסאנחא דלית ליה עירא ושראה לעילא . • ובעובדא דלחתא אתעד עובדא לעילא ע"כ . • הרוי ביארו לפ"ז כי לכל הדברים ולכל התמותות המתעוורדים למטה יש להם שרש ועיקר לעילא שמתעוורדים בתהוורות התחותנים .

דרך אמונה

יח 35

אנפוי דמלכא נהירין אמר וראי מצלא שלם
הוא מלכא מלכא דעתוי שלם. אני חמי
ברוחוא נהיריו דיליה דינה יתיב ואטכיסיא
אף על נב דלא אהחויא דאי לאו הבי לא
יהא מלכא שלים ועל דא בעי לאסתمرا
מניה. כך קב"ה שלים הוא חדר בהאי גוננא
ובهائي גוננא. אבל לא אהחויא אלא בינויו
דאנפין ובנני כך איןנו טפשין חייבן לא
אסתרמן מניה. ואיןנו כימין וכאי אמר
מלכא שלים אף על נב דאנפוי מהחוין
נהירין דינה אהכסייא בגניה בעי לאסתمرا
מניה. אמר רבי יהודה טהרא אני ה' לא
שניתי לא דלגנא לאחרא אהרא כי אהכליל
כלא הדני תרי גונו כי כלין בנני כךalla
כארח טישר אהחוין אף על נב דאתוון
אהיזון להאי טטרה ולהאי טטרה במדורא
כתיין ע"ב. והט אונך ושמע פירושו לטען
השכיל. דע כי שם בן ע"ב ויב"א וט ואותיתוי טשולשות
פסוקים יוס"ע ויב"א וט ואותיתוי טשולשות
לפי שהוא נארן ונכלל בשלשה אבות ולו
ナルק בשלשה חלק. החלק הא' רשום
בסדר דרך ישר שבוה מורה על החס"ד
והוא בוגר חס"ד לאברהם. והחלק הב'
אותיותו רשותה בnalgal למפרע לפי שתן
מורות על הרין הנרשם בגבורה פרח יצחק.
וحتלק הג' אותיותו רשותה מאלו ואלו
בשזה מתחברות ומטורנות אלו עם אלו
חקר זיין יחר נארג ונכלל זה בזה בגונים
טפאים בוגר הפארת ישראל שהוא כולל
השני צדדים וכו מתייחדים כי הוא מתחער
בhem בדרך ישר. ובזה החלק הג' רשותם
השני צדדים ואחר זה יש לשאל אחר שזה
החלק השלישי כולל השנים החולק בירוש
וההולק למפרע היה מן הראו שירה על
שנים בבירור טקצטו ביושר וטקצטו למפרע
ובזה היה טישר הכל שהרי כתיב אתה
כוננת מישרים פ' אתה שהוא חפאר' ישראל
כוננת המישרים וכונן אותם לישר כל
האזורים וליחום והוא עשה מישרים לכל
האזורים להשב להו הביא של מלך שהוא
חסיטים שלם וככל מל השלטיות והוא
הגבואה אמרו אני ה' לא שניתי וע' ואמי
דאנסים אין דבר יודא טרי דפוס לחץ
לא

דרך אמונה

העצם. הו"ד בכה הבשר. יסוד עולם בכח הניר. צד"ק בכח בעור הבשר. ומוקם עמיותן לטעללה כך היא ר"ם טעה מזקע וסובב החכמתה והבנינה"ה שהן סוכבות מה שלטמה מהן. החס"ד נמשך אל הנצ"ח שהוא מצד היטין. הפחד' נמשך אל הו"ד שהוא מצד השמאלי. הפאר"ת יסוד עולם באמצעותו. וצד"ק המקביל מכח כלם עכ"ד. ואחר שירודעת זה דע עוזר כי שמות הרבה העלו להם הכם הקבלה ע"ה ובכלל הנה לי' מעילות הקדרש ספירות על נ' פנים. הא' מלשון ספור כמו השם ממספרים' כבוד אל. שהותר לספר רומרות עילית העילות מתוכם שאין דבר נוסף על העצם ולפ"י הרשות נתונה לתארו בהם. ואלו היו תארים גנספים על העצם היה אסור לספר בו בהם ולתארו בהם וכבר כתבתי זה. הב' מלשון חשבון לפי שמספר עשרה כולל כל המספר וכל ההווים והגופרים אשר אין להם סיף כלל מתגלגים במספר עשרה ולפ"י עשרה שאין להם סוף וכבר כתבתי זה. הג' מלשון לבנת הספר. והכוונה כי כתמו שהדבר עוד מה שבא בקבלה בוה. החכם רבי עזריאל ז"ל כתוב זל' שם הכה הראשון קרייז"ם מעלה שהוא מורה מקור הוקר. הב' חכמתה שהוא חלל החשתפות. הג' בין"ה עד כאן עולם השכל. הד' חס"ד. הה' פח"ד. הו' תפארת עד כאן עולם החיים. הלו' נצ"ח. הח' הו"ד. הת' ימ"ד עולם. הי' צד"ק ע"כ עולם הטבע. וסוד פעולתם הא' לכח אלהי. הב' לכח מלאכתי. נ' לכח גבאהה. ד' להניל חס"ד אל העליונים. ה' לרזן העליינים בפחד גבאותו. ו' לרוחם של מטה שהיא כללה מכח כלם לדון וחתונותם. וכח נפש אדם נמשך מהם ומכחם על דרך וזה ר"ם טעה בכח הנפש ונקראת יהירה. חכמ"ה בכח הנפש החיה. בין"ה בכח הרוח. חס"ר בכח הנפש נקראת נפש. פח"ד בכח הנפש הנקראת נשמה. הפאר"ת בכח הדם. נצ"ח בכח מהם

לא דלננא לאחר אחרא וכו' והכוונה לומר כי אם היה החלק השלישי אותיותיו כסדר להורות על החס"ד ולטפרע ולהורות על הנבו"ה כענין שני החלקים הראשוניים לא דיה באה הורה על הייחור וששניהם מתייחדים ונקשרים באמצעותם כלולים זה בזה. ושבח המלך שהוא לכל דבר ובכל תמורה ובשיהיה צריך לפעול באחת המרות יצטרך לשנות ולדרוג מקומו וודעתו חיליה. אבל בחיות החלק החוא על הדרך הניבר הנה הוא הורה על האחרות ושחמלך שלם וככל מכם ושהבל שיה בו ואני צריך לדבר חוץ ממנו כי בו הכל ביחסו שוה ונמורה והוא אמרו כי אתכלייל כלא אני תרי גונו כי כליל בנני כך כלל באורך טישר אהוחיא כי' ובמה שכבתבי בוה גשלמה הכוונה בזאת השאלה. שמענה ואחה דע לך :

(ט) ומה ששאלת מה שמים ומקומות ר"ל כוונת שם. מהחאמר שכבתבי מספר רעה מהימנא בשאלת השניה יתנאר לך שם וכונתם. ולטרך להוציא אודיעיך עוד מה שבא בקבלה בוה. החכם רבי עזריאל ז"ל כתוב זל' שם הכה הראשון קרייז"ם מעלה שהוא מורה מקור הוקר. הב' חכמתה שהוא חלל החשתפות. הג' בין"ה עד כאן עולם השכל. הד' חס"ד. הה' פח"ד. הו' תפארת עד כאן עולם החיים. הלו' נצ"ח. הח' הו"ד. הת' ימ"ד עולם. הי' צד"ק ע"כ עולם הטבע. וסוד פעולתם הא' לכח אלהי. הב' לכח מלאכתי. נ' לכח גבאהה. ד' להניל חס"ד אל העליונים. ה' לרזן העליינים בפחד גבאותו. ו' לרוחם של מטה שהיא כללה מכח כלם לדון וחתונותם. וכח נפש אדם נמשך מהם ומכחם על דרך וזה ר"ם טעה בכח הנפש ונקראת יהירה. חכמ"ה בכח הנפש החיה. בין"ה בכח הרוח. חס"ר בכח הנפש נקראת נפש. פח"ד בכח הנפש הנקראת נשמה. הפאר"ת בכח הדם. נצ"ח בכח מהם

האור הבא ממנה ועל שם הר"ך מיני מאורות רוחניות הנכללים בו כמנין כתר : ובספר החיקני חיו עשרה דראיה כתר מופלא ומכופה לא גלו ביה שם מראה בעלמא הה"ד ואראה ואפואל על פני . ולא אמר מאי הוא בנין דאיתמר על בטופלא מפרק אל הדרוש . ובמכופה מפרק אל תחקור بما שהורות התבונן אין לך עסוק בנתרות . מאן נסתירות דיליה אינן שית טאה ועשרות שתרי תורה גנוין דתליין טניה בחשון כת"ד וכבל חד אלוף רוא לעילא מניה ואיינן עלמן גנוין לההוא טופלא דאויה עילה כל עילאיין ע"ב . הב' החכמתה כלטר הכח מה שיאמרו כי היא עומקה בתכלית אבל לא בעומק הכה"ר כי מצדו אין שם התבוננות בעילתו . אבל מצד החכמתה הנקרה י"ש נדע כי יש ה' אבל לא ידעו מה הוא . ובספר החיקני ואתקראיות ט"ה מסורתה דאיתמר בה מה ה' שואל מעט כי אם ליראה אדם מן העצים שבאו ונאנצלו טה לבן הוא ראש הלבן שהוא גנוין בו . ואמר ישבעו עז' . אמר רבינו חנינה ישבעו חייהם . ישבעו טייהם . ישבעו מטען . פ"י הוביר הסבota שנן זו לטעה מזו . וע"ש שככל נתעשה צירכה השקאה שהויא מושכת מן הטעם והם מון החיים ; והחיים מטקוור החיים . ולך הוביר חיון טמיון מטען . ובין שהמשיל אצילות הדורות לעקירה הטשיל בריאtan ונידלן לנויה וו"ש עקרן הקב"ה ושתלן :

זאת שידעת זה הכלל הנפלא אשר מטען בין יראת ה' ורעת קדושים המצא . אויריך עוד שיטות הספירות בכל שם כל אחת הטורנה ומפורנס וכוננה . וכבר בתתי כי כל אחת בשמה נקראת על שם המאצליל . ולהדורות עליו לא שנקרות אך עצמה וזה היראה עצומה על הייחוד . הראונה . נקראת כת"ר . והטעם לפ"י שמכורת וסוכבת כל הספירות כתר הסביב לכל הראש בן הוא סכורה כל הכתירים והstor כי יכתיר צרים . ומלשון כתר לי עיר גנו' שהכל מצפין לקבל פרם שהוא

זהם יחד ששה קצוות . ג' עלינו בנים בלשון אמרים ומכחים נקרו אולם אמרים : וכנים בלשון אשות באמרת מהו ? מחוויות של אש . והי כנים בלשון אשכול הכהר . זהעלונות צורר המור . וכל האצילות בכל בנהו בלשון אילן ויש בו לב ונוף ושרש וקלפות . ובלשון ארוי לבנן אשר נטע . והוא בחכון אין סוף גנוים דרך טשל בקרני חנבים ועל דרך טשל עקרן ושתלן כל היה נברת לעצמה אף על פי שאין בו פרוד כלל :

ובב"ר ישבעו עז' ה' ארוי לבנן אשר היו עקרן הקב"ה ושתלן בחוק ג"ע . פ"י עקרן . והאצילן מטען . והחביר אשר נתע כמ"ש ויטע ה' אלהים ננו' ולא הוביר הנתעשה מהיכן היה בא שלטה ופי' ואמר אפרון עשה לו היטלך שלטה מעז' הלבן . כנה האצילות בלשון אפרון ואמר שהיה מן העצים שבאו ונאנצלו טה לבן הוא ראש הלבן שהוא גנוין בו . ואמר ישבעו עז' . אמר רבינו חנינה ישבעו חייהם . ישבעו טייהם . ישבעו מטען . פ"י הוביר הסבota שנן זו לטעה מזו . וע"ש שככל נתעשה צירכה השקאה שהויא מושכת מן הטעם והם מון החיים ; והחיים מטקוור החיים . ולך הוביר חיון טמיון מטען . ובין שהמשיל אצילות הדורות לעקירה הטשיל בריאtan ונידלן לנויה וו"ש עקרן הקב"ה ושתלן :

זאת שידעת זה הכלל הנפלא אשר מטען בין יראת ה' ורעת קדושים המצא . אויריך עוד שיטות הספירות בכל שם כל אחת הטורנה ומפורנס וכוננה . וכבר בתתי כי כל אחת בשמה נקראת על שם המאצליל . ולהדורות עליו לא שנקרות אך עצמה וזה היראה עצומה על הייחוד . הראונה . נקראת כת"ר . והטעם לפ"י שמכורת וסוכבת כל הספירות כתר הסביב לכל הראש בן הוא סכורה כל הכתירים והstor כי יכתיר צרים . ומלשון כתר לי עיר גנו' שהכל מצפין לקבל פרם

דרך אמונה

שהוא קיים בהיויתו תמיד לא ישנה כי הוא ראשון והוא אחרון וUMBULDRIO אין אלהים ונשגב לבדוק כי מפני הכל ואלו ישב והוא קיים נצחי. ה' ח' ח' לזרות על כי החזרות אל עילתו ואתו כי לו יכרעו ולפנינו יפלו יושתחו וירדו כי הוא אל ההזראות ארין הנפלאות. הת' יסוד' פער על עילתו כי הוא יסוד לאצילתו שהוא בינוינו ואין כשאר היסודות שם למשה ובניהם מעליה אבל עילת העילות יסוד כל העולמות והוא מעללה מבניינו והוא מקיימם וממעמידו. ה' מלחמות להזרות על כי העילה הראשונה לו הממשלה והמלחמות ומושל בכל ומלבומו בכל-משלה. ובספר התקנון איהו בכלל טבל שמהן עילאן ובגין דאייהו בכלל מעילאן ותאין שרי עלה ע' כל עילין ובנה שלטנותיה על כלל ע''. ממה שבתבי יתברך כי שמות המדרות וכינוין אלו ועוד הרבה מאר שיש להן בילן להעיר ולהזרות על האין סוף ית' לא מעצמן כמו ידוע כי אם היה לו שם ירווד היה מונבל באתו שם לבך וכבר התברר שהוא בכ' ולא יגבירו שום שם. אבל מצד אין לו שם ירווד כולל כלום ויכול ללבוש שם ולפושט שם כי מצד זה יש לו יחס עם כולם להתלבש בהם כפי הצורך לפועל. ובספר התקנון לית בריך יריעה כל ובר מינך לית יהודא בעילאי ותאי ואנת אשטודע ארון על כלל וכל ספרות כל חד אית ליה שם יודיע ובזון אהקריאו מלכיאו ואנת לית שם ירווד דאנט הוא סמלא כל שמן ואנת הוא שלמו דכלחו ע''. ובספר ר' איזרו שלט על כל וליית מאן דשליט ביה ואיזרו לא חפיש בבלא' וליית מאן דחփש ביה ואיזרו לא אהקרוי יה' והוא ובכל שמן אל לא בתפשותא נהורייה עלייה. וכבר אסתלק מנינו לה' מנוטה שם כל' סנהון. עמק עסוק טרי ימצענו ע''. ולפי שע'ט הפ' א' אין לה שם ירווד וכוללת כל השמות והכללה כללה מעליונים וחזרות גנה מצור וזה החם שרי עלה ע' כל עילין ומתייחר בה ובנה שלטנותיה על לא

לא פחתה להעיד ולהורות על האחדות אף על גב דתאנגליית יהוד מבלא קיימת שהברכות סבתה הייחוד כמו שכחתי כי השמה בסוף העשרות כי בטוף האחדים שהיה חורחה אל האחד וממנה תחולת החשין כמו הוא בראש האחדים. נמצאת למד כי המברך צ"ט ברכות וחסר האחת קויעץ בין יסוד למלוכות ונרנן טפריד אלוף ובכברתו לנו לומר שלבות טכני הטהה ובה חלק מהם שם לא כן אין מאה והנורע אינם סביר אלא מנאץ. ועל המברך נאמר טוב עין הוא יבורך כי נתן מהחטו לדל הרוי המברך נשא שם עין ההשגה עין החרחים הנקריא טוב עין עין אמת ללא דין פוקה תמייד להשפיע ולברך לדל לדל דיקא כי לדל עם המלה עולה לחשבון אורדי". טלחמו שלם ו' הוא לחם טן השמים והבן כי כל זה טערויות הק' ברכות שביהם סוד הייחוד זביהם חשלמו. ואין שלמות בזולת מלוכות". צופrisk התחלת הניא זהה רב פאר אמר חייב אדם לבוך מהר מהר ברכות בכל יום שנא' זעתה ישראל מה ה' אלהך שואל טעםך אל חייקי מה אתה טאה ובספר ר' ווער זיהה באכלכם וגוי חרומו כנונ רום ירדנו נשא ואינו עשר אצבעאן דסלוקו דילחון לעשר ספרות דאיינן יוד' ה' וא' ה' וא' רסלוק מה' . ובאותו דאלט' א' בית' א' דאי' ב' ט' מה' טליק טאה י'ס' ה' ז והאי איינו דראקומה ט' ט מה ה' שואל אל תקיי ט' מה אלא טאה לקל טאה גרבאן דטוחיב בר נשלברכה למאריה בכל יומא והאי אוילו דציריך לטעם בר נש בכל יומא לסאריה ובגדי ויקחו לי חרותה ע'ב'. הנה כי לדרכי כלם הברכות ק' ואם אין מלוכות טכללים איןן ק' וולחם אלט' מבלנו והבן זה טאר. ובספר הוור רוא דעלמא עילאה איקרי ט' דגנא תחאה דאייזו רוא דעלמא תחאה איקרי ט' ותניין אל חייקי מה אלא מהה בנין דכל דרגין יעלאן באשלמותהן הכא איןן. אמאי איקרי ט' מה אלא ע'ג דמשיכו עלאה אתחשך את השם יורה וובשח ואני כי אם דבר בפני עצמה כפי דבריך אלה טופא דאטשוכותה דכלא וקיימת באתגלייה על דרך זה ידוע כי לפעמים האם משולחת בפשע

להשקותם טן המעניין שנאמר ראשית חכמת יראת ה' שכל טוב לבל עושיהם וא"ת שהיא חסירה כלום הרי הוא אומר המהלך עמודת לעדר ע"ב. הרי לפניך שחנן קרכען לח ואינו יבש ולא ריקן. ולפי שכבר החילות להמר טסוהה העורון טעל פניך ולהאר עניין בברברים שלהם כבשנו של עולם והטחילה אמרים לו מרוק. נס בוה שהשלמות תלי בו והוא יסוד הכל איר עניין ואשליך בו: דע רעה נאמנה אמיתות כי כל אחת מהתרומות יש בה דבר גנון מעיטה ומחברתה ולפי' זו כלולה מזו וזה מיפויה בו ייחור שלם וכונה כל אחת נשמעת לחברתה וגפעלת ומקבלת טסנה ובזה העניין והבתבונת הגעה אצילות והיחיור עד המדה הת' שהוא י"ע בסדור יקווו יתבהש השם אל מקום אחד. והסוד יקוו יתבהש הכהות כלם אל הייס"ר שער שם הוא הייחור שהוא הבריות המיחור הנוגן כמו הברית באדם הנשמי שהוא סיום ותשלים הנוגן וכתייב כי כל בשםים וברין ות"י ראהיד בשמייא ובארעא והבונא על הצדיק הנקרה כל שהוא טידה וטקשර השיטים סור ושבשם הארץ סוד ה' אחרונה בעת הרצון ברית הקשור ומייד האדים בלילה שלו אם כן הוא סיום הנוגן וייחורו ועד שם הנגע הייחור על הורך והענן שכחתי. ותראה היבשה הוא לנפת ישראל. דע כי מורה זו אינה באחדות העליונים לפי שהיא וכי אמיתת עצמה אין לה גנון ודבר עצמה בעינן בכל אחת מהmodes הועלונות לה וכמו שתכתבתי ולזה נקראת יבשהafi עיטה ולסור זה אמרו חכמי האמת שאין לה או רע עצמה ולא שם גנון שיווה על עצמה עם שהוא אספירה וטרה והיא באצילות עם העליונים ולסור והנקראת לבנת הספר כמו שהספרה אין לו גנון טיהור יורה על עצמו ועל אמתתו ולזה הוכן לקבל כל הגוננים וכל החטונות ואלו היה לו גנון טיהורafi עצמו כבר כלל צורה ולא יכול שם גנון זורה אחרת. אך המלכויות אין לו מעזם גנו טיהור יורה עליו ולפי' יכול כל הנוגן וחותמות

בפשע בניה בסוד ובפשיעים שלחה אמכם ואו אין שופכין בה כי טפנוי הרעה נאף הצרייך אם היא יבשהafi עימה נמצא שאו היא דרבレ עצמה ואני מכלל הייחור חיללה ונמציא כי בשתקבלה היא מכלל הייחור וכשאינה מקבלת כשהיא מרווחת היא מכלל הפרוד וירוד כי הנפרד הוא דבר בפני עצמו. סוף דבר יראה מדברים אלה שאינה ספרה ואני מכלל האצילות חיללה ואם בין נחרדה חביבה ואך חלק והם עיצם קבלו ואמרו שהיא בלילה מכלם והיא טמנים ומירות בכלם. ושנינו בספר יצירה עשר ולא תשע והבונת להבאה במנין המרות ולבוללה עטחים ושיהיא ספרה ספריות העליונות ובכלם קבלו ואמרו עשר ספריות הוא האצילות והגورو או מוסף בחשכה יהלך. והוא קוץ' בנטיעות האלן הקדוש הטיווח. ואם ידעת זה איך נסתפקת אם היא מכלל ק' ברבות בעליוניים לה אבל על ברוחך יש לך להאמין בהכרה שיש בה מה שיש בעליוניים דין ורוחמים שהרי נקראת מרת הרין הרפה מכלל שיש בה ורוחם נ"ב ולזה יש להם יחס וייחור עם העליונים לה ותמנה מכללים שם לא כן על מה תשרה הברכה והשפע הבא אליה מלטעה אם היתה ריקה מכל והירע כי צרייך התעוררות שיעלה ממנה ובהתעוררותה כפי מה שיש בה חוכן לקלל מלטעה ואם לא הוה בה דבר אם כן במה תתעורר לקלל. ובספר התקיון ה' אדר' טן ארני' הבי סליק לחמש וראו דמלה ואדר עלה מן הארץ והשקה את כל פנוי האדמה. תח' אתרותא צרייך מתחא לעילא הה"ד ואדר עלה מן הארץ ולבתר והשקה גנו' והשקה לי' איהו שקי' מלעילא לתחא ראייו נחל קדומים דאתmesh טן מוחא: והכי צרייך לאתרועה אתרותא בקדימותא מתחא וראו דמלה אשא כי תורייע וילדיה וכור ע"ב. ואם היא יבשהafi ריקנית במהות תתעורר ותזרע. ובספר הבהיר ומאי ברכה אלא Marshal לה"ד מלך שנטע אילנות בננו ע"פ שירדו נשטים ושואב המתים וגם הקרכע לח צרייך הוא

דרך אמונה

כא 41

שם ידיעה אלא בה . ובגינה אמר ומשה על אל האלים . ודור בינוי אמר אם אכן שנת לעיני ונוי ערד אסצא מקסם לה' ארחי שלמו רודם דיחורא שלימו דשפא קרייא שלמו רכל ספרה וספרה ע"ב . הנה התברר כי כלם יש להם יחס ושיכות בה ושהייה כח כליל מוחבר מכם . ובג"ד לות רשות לאראק ואנו ואלו היה לה כח טויחר טעטעה ולא היה כללה מכם או אף' מאחת מהם לסתה לא היה להם רשות לאראק כי אחר שאין להם יחס ולא יחוור בה אבל לפי שהיה כח כלם ואין לה גון טויחר בעצמה יורה עלייה לה לית רשות וכו' שהיתה זה קצוץ . והוטף ביאור בוה לאמת ולגלוות שהיא תסונה כל וסמות אדם העליון ושבה נראים כל הגנווים והמאורות העליונות ואמר דלית רשות לביאיה וחכימתם לטנרע לעילא שם ידיעה אלא בה כי לפה שהיה כללה מכם והיא תסונה לכלם וככל העליונות בה נרשמים ונתחטמים בה השנה כל הנכאים וכח נבויהם וטכנה יודעים בעליונות כל אחד כפי הדרה שנשפטו אצללה ממנה לפי שבה נכללים כלם ובו השנת החכמים בה . ואלו לא היה כוללת כל הדראות וההשנות להיוותה כח כליל מהבודר מכם ואן לה גון ידווע ומיזה לעצמה הנה המשיג ויוציא בה אינו משיג יודע לטעלת ממנה אם היה לה גון מיזה בפני עצמה ולא היו המדרות א"כ מהירות בה השנה הנכאים להיוותה מכח כלם בטנו והכוונה להם ע"ה וזה הסור שבאיותי : ובספר התקיון ' ספרות כלין בו' שמן ובולחו בלילה לוין ב"ת שב"ע י"ה חכמתה ובגינה א' כ"ע וכלא בלילה ב"ת שב"ע ולית ספרה מכלחו ספרות רודה לה רשות לאראק ברכאן ולאשפעה להתайн אלא ב"ת שב"ע בנין דאייזו קשווא דכלחו ספרות דאי ספרות הו טריין לבר טינה הוה פרודא ובג"ד לית רשות לאראק ספרה לשום אחר בר מניה לגבוי התайн ובג"ד אם בואה . בזאת יבא אהרן אל הקרש דלית רשות לנכיא וחכימתם לטנרע לעילא

המדראות העליונות ואלו היה לו גון ומואר מיויד כפי עצמו לא יוכל לקבל גון אחר כלל ובמה זה א"כ היה סכל יותר העליונים ומתרחדר עליהם אבל ח"ז אלו היה בו גון לעצמו ובמה היה מושך הכוונה שלא היה בו שום גון וכח מיוחד שיורה עליו ובזה היה מוכן לקבל כל הנוגדים והבחות של מעלה לו ובזה היה המשכן אחד . וא"ת והרי אמרת שכל אחת מהעליונות לה יש לה גון ואור מעיטה ולפי שהיא גם כן כללה מטה שכחברתה נשמעת לה ומתייחסת בה ולמה לא היה כן במרות המלכ"ת :

דע כי אלו היה כן לא היה נשמעת ונפעלה כי אם מאותה טרה שהיא כללה ממנה ואין בוה הראה שיש לה יהוד עם כלם ושהיא נפעלה ומקבלת מהם ולא היה בוה יהוד שלם . ואטנן הוצרכה טרה אחת תהיה מחכברת מכם כח כליל לכלם שכל אחת יהיה לה שיכות ויחס עטה מטה שיש בה טכח ובעין וזה תחפעל ותקבל מכם . ובו הדרה קשר ויחוך כלם . ובוה יהיו כלם פעולם על יודה והוא יהודים שלם בה כי אין רשות לשום אחת לפועל כי אם על יודה ואלו הם פעולם על דר וולטה היה זה ח"ז קצוץ ופזרו ולוח היה הרץן ווחחן שיחיה המלכות כח כליל מוחבר מכם . ולוחה התמצא תמיד לחכמי האמת אומרים ופרטנאל בפסוייזו שהמלכות כלול מכם והכוונה להם ע"ה וזה הסור שבאיותי : ובספר התקיון ' ספרות כלין בו' שמן ובולחו בלילה לוין ב"ת שב"ע י"ה חכמתה ובגינה א' כ"ע וכלא בלילה ב"ת שב"ע ולית ספרה מכלחו ספרות רודה לה רשות לאראק ברכאן ולאשפעה להתайн אלא ב"ת שב"ע בנין דאייזו קשווא דכלחו ספרות דאי ספרות הו טריין לבר טינה הוה פרודא ובג"ד לית רשות לאראק ספרה לשום אחר בר מניה לגבוי התайн ובג"ד אם בואה . בזאת יבא אהרן אל הקרש דלית רשות לנכיא וחכימתם לטנרע לעילא

דרך אמונה

שמא לא יוכל לרבר על פה אחד נגע בנה
אחד וכל בנה כל העשרה ע"כ. תן דעתך
להבין וההמאמר הנזכר כי ממענו תוצאות
חיים כוונת כל מה שתכתבתי שמרת טלכ"ת
כח כללי מוחבר מכלום. וזה אמרו כד'
אנתנטילת ולא אמר כד' נטילת כלומר שבאה
רשומה והחותמה בשם כל אחת מהעלויות
בפרט ובכח כל טרה ומדעה מהן וככה אינו
אלא כחן שאן לה כח מעצמתה כי היא
התונת כל הספרות העלוונות והוא פה
לכלון ולפי" נקראת פי הגבורה והפה מציאת
לפועל כל מה שבכח כל איברי הגוף לפי'
שהוא שווה לכלום וכלל מכלם. ולולא
שהפה סוד הטלכ"ת כולל מכלם והוא כת
מוחבר מהי' מלכים אין יתחרבו יותרתחו
כולם לדבר בפה אחד וכלל בו כל הי':
והשם המבוגנה למרת המלכו"ת הוא שם
אדני" ולא מצד עצמה כי אין לה
שם שם יורה עליה אלא להעיר ולהגיר כי
היא כח כללי מוחבר מכלום ולפי' העלו
לה שם וזה המורה על אצילות מראש ועד
סוף כי הא' יורה על שם אהיה"ה והי' על
שם יהו"ה, ודין' יורה על נ"ד שמות
מורובעים בציורף יהו"ה והם עולמים להשבעו
יר"ז אויהות והם ברוטין נשמה ליר"ז אויהות
שםם ביט"ע ייב"א יט". ובזהר אלו הנ"ד
שמות נכללים כל הדברים שבעלום ומם
המשכת הכח בכל הנמצאים. ולפי' שמרת
זה המஸלה על כל הנברים ומן מה
מתפרקנים ומושכים כח וקיים והכל בכח
ורשות וזה השם המורה על כל האצלות
שהיא כללה ומחוברת מכח כלום לפיקד
נקראת בשם זה המורה על כל זה :

ודע כי כמו שהוא נקראת בשמות העליונים
לה לפי' שהוא כח מוחבר וכלל מכלן
כן נקראת בשם התהותנים והוא קשור וייחיד
עליהם ותהותנים וליה נקראת אמונה לפי'
שבה הלויה אמונה עליהם ותהותנים ובזה
נודעים ועילת העילות בה נגלה ונורע ולפי'
היא אמונה ישראל להויה כח כללי
משמעות מכל הספרות שהאמתנה כולה
תלויה בהם. ולפי' שהוא כללה מכלם
ונושא

זיהה הבית זו מקום שבו שוכן ונגלה
ונראה בו השם המיויר לפני שהוא כולל
טבנו והוא טבנות לאביר יעקב והוא שמיים
אייהו שלימו רAdam דיתודא שאין הארם שלם
שכם ארם הררי שניהם נקראים ארם שלימי
dashma קדישא שהרי ד'. אחרונה שבסם
שליטות השם וייחדו. שלימו וכל ספרירה
ופיריה להורות על מה שבוארתי כי היא
בלולה מכל אחת מהעלויות ומה שיש בה
יש בה כי היא תמונה כל אחת מהן
ופועלת על ידה כי היא שליח כל אחת מהן
ולפי' נקראת על שמה ואין שם אחת מהן
נסלמת אלא בה. לפי' שאין לשוםacha
רשות להחשיע ולפעול בחחותנים ולנטור
פעולתה כי אם בה חלה ומשם יفرد.
ולפי' היא שלמות כל אחת בפרט ושלם
ואחרות כל האצלות בכל להויה כח
כללי מוחבר מכלם כמו שבוארתי :
ובספר התיקון כד' אנתנטילה מכת"ד
אחוריה עשרה" הפארה". עשרה
בריש כל צדיק התנא דספר תורה . ובנינה
איתמר ודייחסת בתנא חלף. כד' אנתנטילה
מחכט"ה עליה דאייה ראשית אתקיראה
על שם חכט"ה. וכד' אנתנטילה מבינה"
אתקריאת על שם התבונ"ה . וכד' אנתנטילה
מחכט' אתקיראה תורה שבבבבב . דאתירבה
טימנא הה"ד מימינו אש דת למ"ז . כד'
אנטנטילה מגבור"ה אתקיראה תורה שבע"פ
דרבי אוקטופה מ"ט תורה שבע"פ מפני הגבורה
נתנה ותמן גבורים עטורם בפרש ולא יכול
לטיקם בה אלא גבור במלחתה של תורה
גבור ביצרו . ובוימת תליה נחיה לעטודא
דאמצעריה על יד משה הה"ר וייה ביום
השלישי בהיות הבקר בתרי' לחוי אבנין נצ"ח
והו"ד הה"ר כהובים משני עכרים ונוי'
ואינון תרי' נבי' קשות ומסטרא דעתורה
דאמצעריה אתקיריאו נבי' האמת ושכנאה
תורת אמת היהת בפיו . ואתקיריאת מראה
הגבואה ורוח הקדש מסטרא דתיריהו ובוים
השביעי נתנה דא צדיק י"ע . ובחרנה דילאה
טלכו"ה טليل עטהן והוא אוקטופה לי' מלכים

דרך אמונה

ככ 43

ולא חושג בחקירה כלל. ועל כל זה הבהיר משיח אלהי יעקב לשולמה בנו באמורו ואתה שלמה בני רע את אלהי אביך ולבדו פרוד. ואיתו דקשר עשר ספרות פנימיות. שמען שאפשר לעבדו אם לא תקדח לו הידיעה בו. ואוי אפשר לדעת אותו אם לא מצד החכמה האמתית היא חכמת הקבלה כיריע לבعلיה הוכחים לה כי טרי שאיט ירוע ומכיר גנות התורה והמצווה לקיימה לא ייראננו ולא יעשה מצותיו. והדרך לכל זה הוא דרך אמונה והוא החקם במה שיבללו ספר זה ובaltoו אי אפשר ובמו שיבאהר כל זה לנכנים ומתחכם בדרך זה ובזה תלי השלומות ותכלית הבריאה והיא הכוונה בפסקוק סוף דברנו וגנו' ופירשו סוף ותכלית כל דבר שבעוоро נברא הכל. רע כי הקב"ה נקרא כל להיזו צורה ודופום כל הנגידאים וייחסו בהם בכלהם כיהם מושכל המלאכה אשר בנפש האוטן העשי במלאתה ההייא ולזה הוא דפוס הנמצאות בכלהם וסדרם אשר בה תלי השלומות ותכלית הנפש וישראלים. ואמרנו נשמע לומר שאי אפשר ותכלית הבריאה וכענין סוף דבר הכל נשמע את האלים ירא ואת מצותיו שומר כי והשכואה לא מצד החקירה ולזה אמר נשמע לשון קבלה. אה"כ ביאר שווה הדפוס שבאה הקבלה בו הוא הנקר אלהים ר"ל בעל הכהות כלם שהוא כלל הכל ובו היה כל הדברים בתכלית הפשיות והאחוות ואמר שמיידיעת וקבלת השם הוה והאמונה בו יבא לראה אותו שוה כולל מצות עשה ולשמור מצותיו שוה כולל מצות לא תעשה. ואמר שני חלקי התורה אלו שבhem תשלום הרץ העליון הם כל האלים פ"י עליון ותחזון. וטבקשי ה' יבינו כל. ובזה נשולמה הבונה בוה הספר :

ונישאה את שמותם נקראת אמונה. ובספר ההיקנון אבל כד עלתה על כל עליון בינוין לית המן נdotות ולא רחוק ולא קוץ' ולא פרו'. ואיתו דקשר עשר ספרות פנימיות. מלגא שי אמונה דישראל בדוחה דהיא קשורה לבלהו פנימיות וחיצונים דהיא כלילא טעילאן ותתאיין עד דלית סוף ותכלית ובג"ד קרא לה אמונה דישראל בדוחה אשותמודעו עליון ותתאיין ועלתה על כל עליון ותתאיין ע"ב. שמענה ועתה דעתך. ובמה שבתบทי נשולמה הכוונה בשאלת זו ובמה נשלמו כל העשרה שאלות ונכתב ונתמם זה החיבור הקטן בכמה נוגדול באיכות: ואני מאיר בן נבאי המחבר קראתו דרך אמונה על שם האמונה הנורצת להיזה חברו וזה דרך ושער אל האמונה העילונית השלמה אשר חזיב אל כל מאמין להאמין להאמין בשבייה זיהה השלומות ותכלית הנפש ותכלית הבריאה וכענין סוף דבר הכל נשמע כל האדם ודורו"ל כל העולם לא נברא אלא בשבייה זה. והרוצה ליבות באמונה זו צריך לבקש ולתור בחכמה לדעת ולהזכיר את קונו' בראו ואי אפשר לדעת אותו אם לא יהיה חכם בקי ומקובל אמיתי בכל מה שבללו החיבור הקטן הזה. ואחר שיקיף בכל זה וייחס בו יתלהב לעבוד ולשמש את קונו' כי החכמה תדריכו ותלמדתו לזה אחר שידע ויאמין כי הוא ברא התורה וננתנה לישראל. ושחכמה הוא נשמה התורה ובלחה אין דרך להבינה. ושזהו הגנות חכמה מפי דעתה ותבונתך אין לשכל האדם יכולת ולא כה בה כי היא לטעה טמי

והיתה השלומו יום שלישי. שלשה ועשרים יום לחדר אדר ראשון. שנת חמשת אלפיים ומאתים ותשעים ותשעה לביריאת עולם .

ברוך ה' לעולם אמן ואמן